el pèsol negre

Publicació libertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS

6.000 exemplars
II època núm. 42
Juny-juliol de 2009

La Manresa que no volem *Pàg. 3*

La transformació de Manresa en els últims anys està tendint cap un model de ciutat gris Els espais públics com les places s'estan reformulant i s'estan convertint en espais impracticables per a funcions socials.

Amadeu Caselles, en lluita *Pàg. 16*

En el comunicat de l'Amadeu Caselles que publiquem en aquest número fa una crítica de la vulneració constant dels drets humans en les institucions penitenciàries d'arreu de l'estat.

Acadèmies que formen mossos *Pàg. 5*

Amb la crisi s'ha disparat, encara més si cal, l'oferta de cursos de formació per preparar oposicions a Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbà. Es vol fer prevaldre que per una feina assegurada tot s'hi val.

El *pèsol negre* també reparteix el diari *Amb veu alta*

Crisi: una altra manera de fer diners

***L'aparició de la "grip nova" un fenòmen molt oportú per deixar la crisi en un segon terme i un negoci rentable per a les farmacèutiques. A Manresa treballadores empernyades han de sortir al carrer per a cobrar el que els hi pertoca.* El sistema capitalista sempre ha estat en crisi pel que fa a condicions de vida de la gran majoria de la població, no ha sigut fins que s'han vist retallats els beneficis empresarials que han sonat les alarmes.** */pàg. 6 i 7*

Acció d'incíviques el dia 1 de maig a Berga. A la foto actuació de la companyia la Quadra Màgica amb l'espectacle la Sardana Aquàtica.

La destrucció del territori un model massa extès

/pàg. 17,18 i 20

El riu segre va estar amanaçat durant els períodes de sequera del 2005 i del 2007, durant els quals es pretenia fer un transvassament d'aigua per tal que la gran metròpoli barcelonina tinguès assegurada l'aigua.
Per altra banda a Euskadi continua endevant el projecte devastador del Tren d'Alta Velocitat, no sense que hi hagi una lluita d'oposició que no es pensa rendir.
La revista *World Watch, visión para un mundo sostenible,* ha publicat un article en què defensa la idea de la creació d'una devastadora línia d'interconecxióelèctrica europea.

La neteja dels boscos, una neteja de cara

/pàg. 4

La generalitat ha contractat un miler d'operaris a l'atur suposadament per netjar i desbrossar els boscos per a prevenir els incendis de l'estiu.
Amb aquesta acció s'ha pretès, en primer lloc maquillar la imatge de la Generalitat, mostrant un suposat interès en la preservació dels boscos; en segon lloc reduir les explosives xifres d'aturats; i per últim, tranquil□litzar els ànims d'alguns pagesos que exigien a l'administració recursos per desbrossar els boscos i evitar així incendis en les seves finques.

dossier Acentral

/pàg. 11-15

Bolivia: de la insu-rreción popular a la ofensiva fascista

Editorial

L'espectacle social en el què ens veiem submergits considera la crisi com una etapa transitòria deguda a una mala previsió dels governs mundials. Els sindicats del poder criden a fer un front comú contra la crisi, intentant gestionar el poc descontentament social existent per quèno s'extengui. La refundació del capitalisme, amb la seva nova icona Barack Obhama, prometen un futur millor després de l'actual època de vaques magres. La Generalitat de Catalunya pretén posposar la situació, entre ajudes per consumir més i absurds plans d'ocupació. En definitiva, del què es tracta és d'allargar la agonia fins a fer-latotalment inaguantable. Poques són les que parlen de la mera possibilitat de trencar amb el model de "desenvolupament" existent; de la necessitat real de posar fi a tanta destrucció. Mentrestant, les grips porcines i el maleït futbol serveixen per desviar l'atenció als problemes cotidians amb els que moltes ens veiem obligades a conviure. Les estructures repressives es van perfeccionant, combinant les porres amb les mesures de control social. Sens dubte, les ofertes per "treballar" de mosso d'esquadra o de carceller no están en crisi, per què alguna gent no té altra sortida o prefereix expropiar a tort i a dret per arribar a final de mes amb un mínim de dignitat. El manteniment a la presó d'anarquistes com Amadeu Casellas o Joaquin Garcés amb les condemnes complertes, o de l'empresonament del decreixentista i més mediàtic Enric Duran, demostren el camí que seguiran moltes lluitadores si res no canvia. Els judicis previstos pel juliol de Núria Portulas i de l'encausat per la manifestació en la què els sicaris catalans dels mossos d'esquadra utilitzaren el kubotan, poden ser només una mostra del què pot venir-nos a sobre. Aquí comença un nou pesol que ens deleitarà amb una nova galledad'aigua freda per què aquest món està fet una merda i els responsables de què estigui així tenen nom i direcció. A disfrutar de la lectura!

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col□lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 22/12/2008 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Nofutureinthecity, Roure vengetiu,Pantera negra, Acidacetilselicílic, Espontànea, Qualsevol com tu, hIsTèRiA,Pep i Tu, Joan, Nomadas del globo, Juan Busquets, Un indígena pirinaico, Pasqual Aguilar,AHT gelditu.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Web *del pèsol negre*

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

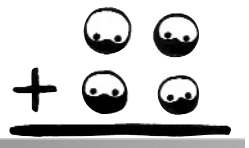

Pàgina 3: L'arquitactura del poder a la manresana.

Pàgina 4: Quan els boscos són el de menys.
Nos ha dejado Diego Camacho.

Pàgina 5: Els ensinistradors de gossos.
Stop control policial.

Pàgina 6: Els interessos de la grip nova.
Les parets que parlen.

Pàgina 7: El què no és nou ja no ens espanta.

Pàgina 8: El reciclatge no és una panacea.

Pàgina 9: El reciclatge no és una panacea.
Breus apunts sobre el reciclatge a Berga.

Pàgina 10: Rebuts i retrucs d'aigües tèrboles.

Pàgina 11-15: DOSSIER CENTRAL: Bolivia: de la insurrección popular a la ofensiva fascista.

Pàgina 16: El derecho a la cárcel...
El ministerio de justicia aprueba la reparación y reconocimiento a Lluís Companys.

Pàgina 17: El transvassament del segre o el conte de les estaques.

Pàgina 18: MAT, eòlica i sostenibilitat.

Pàgina 19: La repartició del pastís a la Patagònia.

Pàgina 20: La repartició del pastís a la Patagònia.
TAV: més velocidad para la destrucción.

Pàgina 21: Agenda i breus

Pàgina 22: Ressenyes

Pàgina 23: Humor i passatemps

Pàgina 24: Entrevista a Rachel, una treballadora sexual.

Directori

*BERGA: **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org*MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Ladistri** C/ Puigterrà de dalt. **ZTA Banzai** c/ de la mel. **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent

L'arquitectura del poder a la manresana

Manresa, maig de 2009
nofutureinthecity

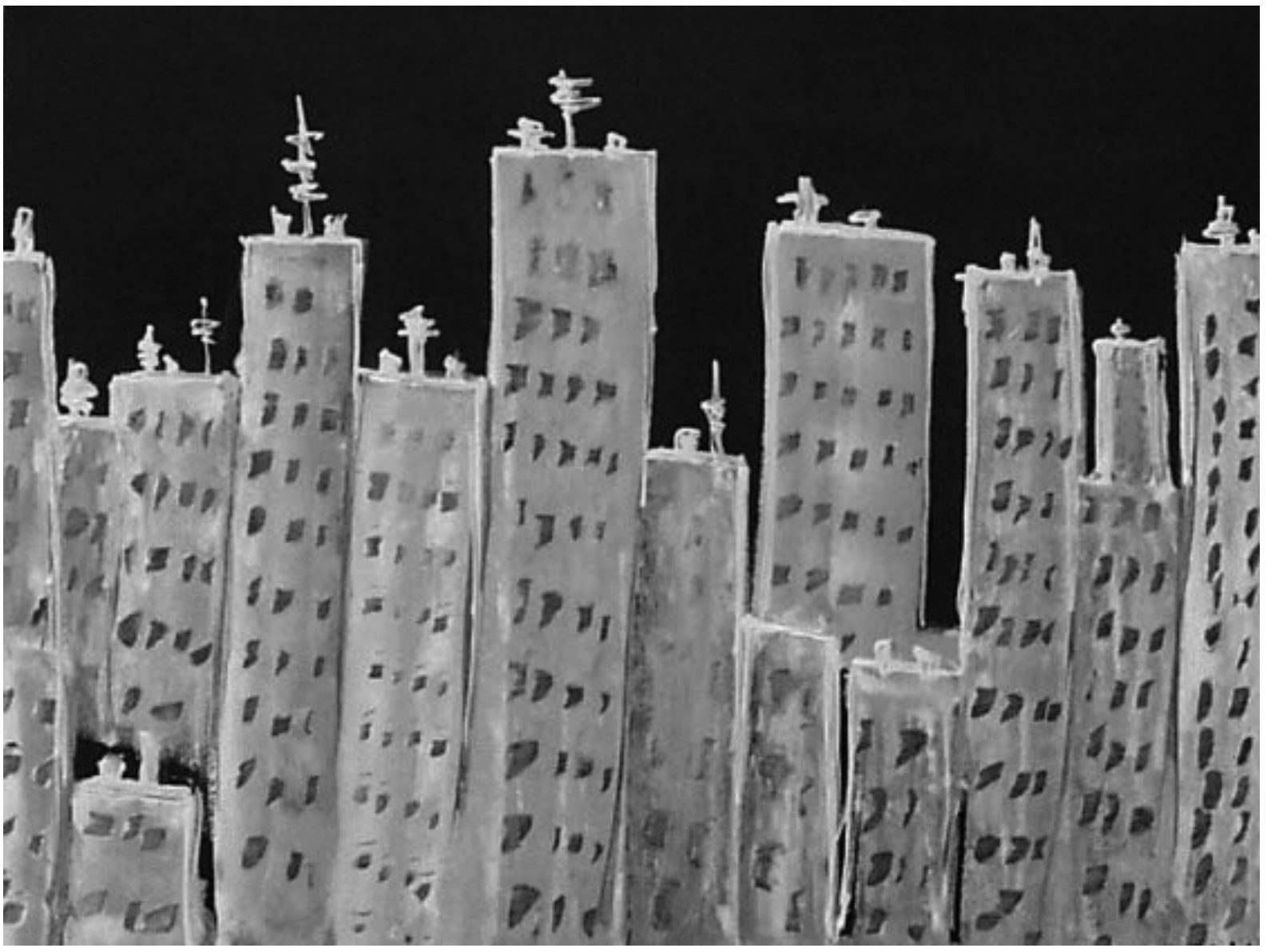

Les estructures de control social s'estan apoderant irremediablement de ciutats com Manresa. A les mesures habituals com la quantiosa presència policial s'hi estan sumant tot un seguit d'estructures de diversa índole que van convertint mica en mica la capital del Bages en les ciutats descrites per "Orwell" o "Huxley" en les novel□les "1984" i "Un món feliç".

Les estructures de control social s'estan apoderant irremediablement de ciutats com Manresa.

El predominant sistema de video-vigilància en entitats bancàries, botigues ostentoses o edificis públics es complementa amb els aparells de video-vigilància enmig del carrer. És així com, per exemple, van apareixent càmeres al nucli antic, algunes d'elles per controlar el pas dels vehicles, altres per vetllar per la "seguretat ciutadana" i uns darrers per "preservar la integritat" d'alguns edificis. Plaça Gispert, carrer Sobrerroca, carrer Na Bastardes, Baixada de la Seu,... són tan sols alguns exemples de la panoptització manresana. Potser es vol arribar a un control similar el de Londres, on les persones són fotografiades i/o filmades una mitjana de 40 vegades al dia?

Però el control social no s'alimenta solsament de la visible i intuible càmera de vigilància. L'arquitectura del control social, molt més subtil i a voltes més eficaç, és l'arma més recurrent que té el poder per eliminar tota desviació. I per fer-ho, què millor que acostumar els més petits de la família? Òbviament que avui en dia sembla difícil que els nens i les nenes puguin jugar tranquil□lament pel carrer, en una ciutat dissenyada pels cotxes i per la mera circulació. Les petites reserves per a l'espai i l'oci dels xics, altrament anomenats parcs infantils, estan seguint últimament una tendència securitària: els parcs presó o les gàbies infantils. Exemples d'aquest nou disseny de parcs els trobem al final de la carretera Pont de Vilomara a tocar a la Bonavista o vora la Plaça Catalunya de Manresa. Si ja de per si és una imposició la selecció d'un determinat espai on haver de jugar, més ho és quan aquest espai està limitat per tot un seguit de reixes. I és que els nens i nenes se'ls ha de controlar, no fos cas s'escapessin i poguessin jugar lliurement pel carrer com encara havíem pogut fer molts de la nostra generació.

Darrera la millora de la il▪luminació de les ciutats s'hi amaga la voluntat de no deixar zones mortes per al domini.

Una altra estructura remarcable són les noves arquitectures de les places. En contraposició amb les places antigues destinades a la interrelació de les persones, s'erigeixen unes esplanades de formigó que resulten molt més econòmiques i molt menys problemàtiques. Perquè ja se sap, "on hi ha vida, hi ha soroll... i on hi ha soroll hi ha incivisme". Els bancs amb respatller on hi podien seure i compartir antigament diverses persones, actualment s'han convertit en petits quadres unipersonals on, com a molt hi aguantes assegut uns minuts, i col□locats estratègicament perquè no puguis dialogar amb ningú. A més a més impossibiliten a la gent que viu al carrer el poder passar-hi la nit per la seva premeditada incomoditat, "no fos cas embrutessin la imatge de la ciutat".

Els carrers de nova construcció es caracteritzen per la seva amplada. Els de vella construcció es van destruint mica en mica perquè siguin més amplis. I és que les grans avingudes són molt més controlables que no els caòtics cascos antics. Darrera la millora de la il□luminació de les ciutats s'hi amaga la voluntat de no deixar zones mortes per al domini.

La uniformització de les ciutats grises exigeix l'eliminació de color. Així per exemple al barri antic de Manresa no es poden pintar les façanes dels edificis de molts colors, com el blanc, perquè trenquen la "fisonomia característica del barri". Quan hi ha qui s'apunta a deixar espai per a la creació com s'ha fet des de projectes com el ZTA Banzai o la Distri amb les pintades de murals, se'ls intenta penalitzar. El monstruós nou edifici dels jutjats o el megapàrquing de la plaça de la reforma lliguen molt amb un barri vell?

Segons sembla ser, es comencen a recobrir algunes faroles amb pintura antiadherent perquè no s'hi puguin penjar ni adhesius ni cartells.

I a sobre, el maleït discurs del civisme està calant en alguna gent... Les coses que molesten són les pintades a les parets i no els horribles cartells publicitaris amb dones anorèxiques o els fastigosos centres comercials.

Aquests són sols alguns exemples de com l'arquitectura està al servei del domini, del diner i del poder de l'estat.

Ciutat aparador, ciutat dormitori, ciutat modèlica, ciutat panòptica,... Manresa ciutat podrida.

En contraposició amb les places antigues destinades a la interrelació de les persones, s'erigeixen unes esplanades de formigó més econòmiques i menys problemàtiques.

I a sobre, situen i dissenyen les noves comissaries a les afores de les ciutats perquè no els hi puguis calar foc...

Quan els boscos són el de menys...

Manresa, abril de 2009

roure venjatiu

La contractació per part de la Conselleria d'Interior i la Conselleria de Medi Ambient d'un miler d'operaris en atur "per tal de desbrossar els boscos en tasques de prevenció d'incendis forestals", ha estat una notícia que ha recorregut les pàgines de diaris i telediaris.

Aquesta operació ha pretès matar tres ocells d'un sol tret: en primer lloc maquillar la imatge de la Generalitat, mostrant un suposat interès en la preservació dels boscos; en segon lloc reduir les explosives xifres d'aturats; i per últim, tranquil□litzar els ànims d'alguns pagesos que exigien a l'administració recursos per desbrossar els boscos i evitar així incendis en les seves finques.

El suposat interès de la Generalitat de Catalunya en la prevenció d'incendis forestals i la preservació de boscos no ens deixa de sobtar, tenint en compte que la legislació actual facilita la urbanització d'àrees recentment cremades per incendis forestals, sent els incendis forestals un dels recursos utilitzats per a constructores i especuladors; i veient per altra banda, com les poques àrees forestals van deixant pas al formigó, a les carreteres o a les línees d'alta tensió amb el consentiment i la promoció del Govern de la Generalitat. Es tracta doncs d'una maniobra política amb fins merament propagandístics.

Moltes de les persones que estan treballant en els boscos no tenen ni la mínima idea de com s'ha de treballar en el bosc. Tot i que han rebut un curset patètic de prevenció laboral, no se'ls ha ensenyat a diferenciar un pi d'un roure o una alzina, arrasant amb tot el què els hi ve de gust. Constància de més d'un pagès tenim que ha comentat en to irònic, "què, destrossant els boscos?". La llenya recollida derivada del desbrossament i dels arbres caiguts s'apila dins al bosc sense que ningú la reculli, ni en previsions de que en un futur algú ho faci, convertint aquestes zones en veritables polvorins.

I tot, posant en dubte que el desbrossament sigui considerat una mesura preventiva eficaç d'incendis forestals.

Si tan eficaç és aquesta feina, com és que quan algú decideix deixar-la no es contracta de nou una altra persona?

El què aquí es parla no és d'una mala gestió d'una tasca del Govern de la Generalitat. S'està parlant del fàstic que fa que el Govern tregui rèdit polític de quelcom tan important com són els boscos, del vòmit que produeix que un element com en Saura es declari ecologista de debò. En definitiva, s'està parlant de que als polítics i a l'estat els hi importa un pepino la naturalesa, perquè aquesta només els hi importa quan en poden treure algun rèdit (ja sigui polític o econòmic).

Nos ha dejado Diego Camacho

Murió el compañero Diego Camacho. En estos momentos, cuando todavía cuesta hacerse la idea, el dolor y los recuerdos turban el ánimo.

Diego, para mí y para tantos compañeros que compartimos con él el ideal libertario, ha sido un modelo de integridad y solidaridad. También ha sido una memoria viva que sabia transmitir con entusiasmo los recuerdos de los años vividos durante la Revolución española y un trabajador incansable que nos ha dejado un inmenso legado escrito.

Cuando hacía falta sabía decir las cosas por su nombre, sobre todo cuando era necesario señalar la vanidad, la injuria y la injusticia de este mundo capitalista y egoísta que nos ha tocado vivir. Pero también sabía como nadie sumarse a los actos altruistas, dar su apoyo a los compañeros y ayudar con todas sus posibilidades a quien viese necesitado.

Le conocí como Abel Paz, en sus charlas y homenajes a Durruti, y desde entonces se convirtió para mí en un referente. Recuerdo las apasionadas tertulias compartidas, las lecturas y comentarios de sus borradores, los proyectos, las largas transcripciones y los libros que se iban amontonando.

Me emociona hoy recordar cuándo, todavía muy joven, me recibió en su casa, y al despedirnos le dije "adiós", y él me respondió que "de Dios no quería saber nada", que lo que quería era "salud". Comprendí inmediatamente la paradoja y por coherencia nunca más volví a utilizar el saludo tradicional. Y así, un largo camino de lecciones aprendidas que desde el ejemplo nos han enseñado que otro mundo es posible.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de musica
Soterrats Berga c/ Clavé 10
Baixos
Soterrats Gironella
Avg.Catalunya 99
NO ES PAGA MATRICULA
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942 938229771
Una altre manera d'entendre la música.

BAR MUSICAL EL CAU
RONDA MORETA Nº57
08600, BERGA

Els ensinistradors de gossos

Amb la crisi s'ha disparat, encara més si cal, l'oferta de cursos de formació per preparar oposicions a Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbà. Es vol fer prevaldre que per una feina assegurada tot s'hi val i, és clar, la realitat no és del tot així.

Berga, maig de 2009

Pantera Negra

En les últimes setmanes hem pogut observar com les parets dels carrers de Berga i d'altres poblacions de la comarca, han aparegut engalanades amb cartells publicitaris on s'insta a fer cursos preparatoris per les oposicions, entre d'altres, a Mossos d'Esquadra, Policia Local, etc... Aquests cursos són impartits per l'Acadèmia de Terrassa SL (abans amb els noms d'Acadèmia Fuster i Acadèmia Cum Laude), administrada per Alberto Fernandez Santiveri, empresa constituïda el 26 de maig de 2004 a Terrassa i amb un capital social de 3.006 euros.

...manipulen la informació per presentar uns cossos policíacs molt allunyats de la seva realitat. La repressió, l'obediència cega de normes i lleis injustes, l'agressió, (...) l'abús de poder, (...), la pèrdua de tots els principis morals, la perversió de l'ànima que significa tenir poder, etc...Tot això es camufla sota l'aparença d'una feina digna.

M'agradaria reflexionar sobre un tema que a molta gent li pot semblar baladí si s'observa de bursada. A priori, es pot tendir a pensar que només són una pobra acadèmia que intenta formar a la gent més encaparrada a preparar millor unes oposicions, per tal que, posteriorment si hi ha sort, puguin tenir una professió amb la qual subsistir; pobrets. Però no cal deixar-se enganyar per les impressions, no estan formant bibliotecaris, ni uixers, ni cosmonautes. Dita acadèmia i d'altres del ram incentiven a gent comuna, a gent del carrer a convertir-se en policies, en repressors del sistema, enlluernant-los amb sous astronòmics (ofensius pels temps que corren), fent-los-hi creure que tindran una alta posició social amb una feina respectable i que podran lluir uniforme i pistola, que de ben segur de petits sempre hi jugaven. Presentant només els «avantatges» intenten entabanar a quants més infeliços millor, fent-los creure que ser policia és la panacea, al més pur estil de com l'exèrcit americà recluta soldats per a enviar-los com a carn de canó a envair algun país. En aquest moment de crisis econòmica generalitzada, amb un atur galopant i magres perspectives futures, quanta gent no ha estat temptada a dir: «i si em fes policia, total és una feina segura, tindré poder per abusar, en els fons no fan res, es passegen tot el dia amb el cotxe..."

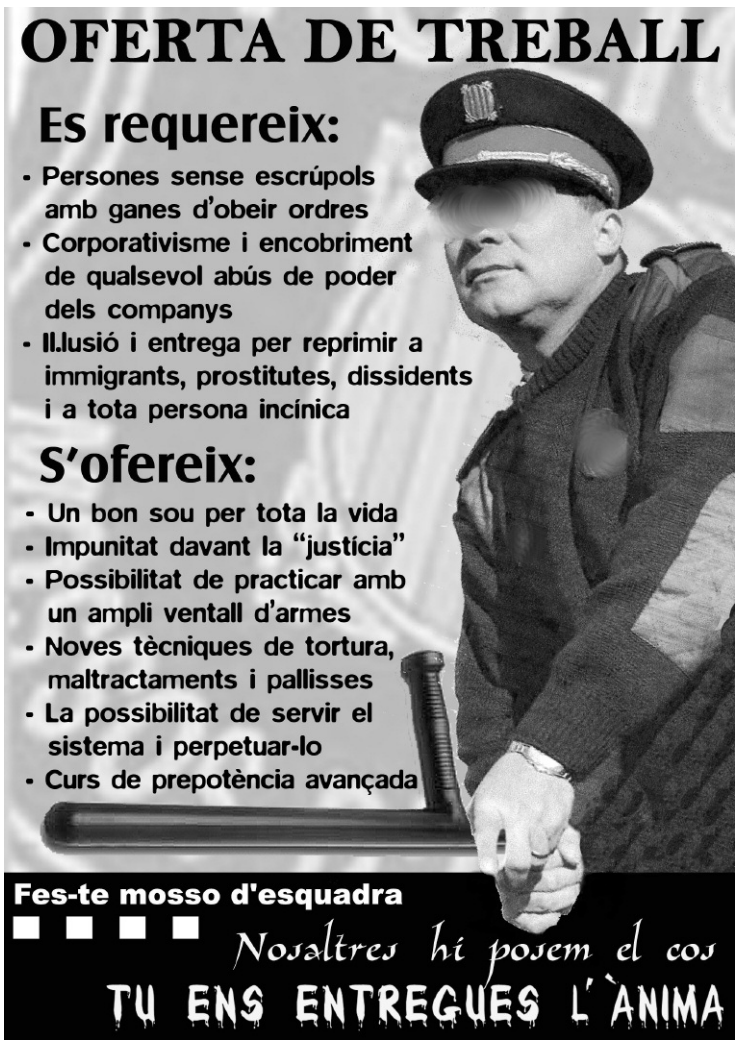

Aquí hi ha la trampa: governs, mitjans de comunicació, empreses privades, etc..,. manipulen la informació per presentar uns cossos policíacs molt allunyats de la seva realitat. La repressió, l'obediència cega de normes i lleis injustes, l'agressió injustificada en la majoria d'ocasions, l'abús de poder, el perill de ser ferit o mort, la pèrdua de tots els principis morals, la perversió de l'ànima que significa tenir poder,... Tot això es camufla sota l'aparença d'una feina digna.

Si reiterem que estem en un moment de crisis econòmica i atur generalitzat que pot fer que molta gent amb dificultats es vegi temptada de vendre's l'ànima. Com el Faust de Goethe, en aquests moments molts poden tenir el mateix dilema. Trair els meus principis per assegurar-me riquesa? O continuar a l'atur però amb el cap ben alt? Per desgràcia, segur que molts piquen i així ens va. Ja és prou trist haver de veure com uns policies gestionen les desigualtats del món a cops de porra, com a sobre veure que aquests goril□les han sortit de gent del carrer que ha estat entabanada amb ofertes de pa sucat amb oli.

És per això que aquestes acadèmies de formació són tan culpable com les que més, són les còmplices necessàries del sistema policíac repressiu que patim, una peça més de l'engranatge que acaba vomitant centenars de nous mossos cada any i que ens fa la vida més difícil i desagradable cada dia.

Stop control policial

A principis del mes d'abril, unes quantes persones vàrem decidir de pintar un grafiti en una de les parets de la distri. Quedem un dia i comencem a dibuixar a la paret, quan estàvem per allà passa una furgo dels mossos que, sense baixar ens diuen quatre xorrades i es piren. Al cap d'una hora més o menys, apareixen per allà dos parelles de maderos (una de mossos i l'altra de munipas) i comencen a demanar per responsables, DNI's,... D'entrada no se'ls va fer massa cas i aquets van trucar als seus col□legues perquè en vinguessin més. Passa poc temps i arriben com deu maderos més entre mossos i munipas per controlar la situació. Demanen la identificació a unes sis o set persones per pintar, cuinar al carrer i per botellellon.

La història encara no acaba aquí, als 5 minuts de tranquil□litat algú comenta que hi ha una furgoneta blanca sospitosa (estava a cent metres i visualment ressaltava), que podria ser dels maderos. Al cap de res algú comenta que acaba de veure sortir un tio amb una càmera de fer fotos de la sitia. Doncs ja està clar que la furgoneta era dels mossos, sembla que a dins també hi havia un micro per escoltar converses i alguna cosa més. Cap de poc de que ho descobríssim la furgo mòbil es va pirar.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Els interessos de la grip nova

Manresa, maig de 2009

acidacetilsalícilic

Quan una grip que fins al moment s'ha confirmat com la causant de només 72 persones mortes a nivell mundial es converteix en notícia de primera plana, ens hauríem de preguntar quines són les raons per donar tanta rellevància a una notícia com aquesta. Perquè si ens posem a parlar de pandèmies, podríem parlar de les estructurals al sistema de domini capitalista que porta a la mort cada cinc minuts d'un nen per falta d'atenció mèdica, cada vuit segons per ingestió d'aigua contaminada o cada tres segons per fam i/o desnutrició.

Un dels motius que explicarien aquesta eclosió informativa seria la necessària desviació de les preocupacions derivades de la crisi cap a un nou perill extern. I la conseqüent demanda de protecció a un estat amb uns índexs de popularitat minvats que assegura que tindrà a la seva disposició "10 milions de vacunes" en cas que sigui necessari. En certa manera, el sorgiment de la grip ja suposa una bocada d'aire fresc per les borses mundials.

Però hem de mirar també a qui beneficia econòmicament el sorgiment de la grip nova. Òbviament que uns dels sectors que en sortirà més beneficiat serà el farmacèutic. Òbviament que quan veus que des de fa dos anys el sector ha entrat en una certa davallada, et sorgeix la inquietud de saber quines estratègies suggeriran per tal de seguir augmentant els seus beneficis. Òbviament, quan t'informes i t'adones que el "Tamiflu", un dels pocs medicaments recomanats per l'Organització Mundial de la Salut pertany a la multinacional Roche i que té com a principal accionariat "magnates" com l'ex-ministre de defensa de George Bush, Donald Rumsfeld, et comencen a quadrar les coses.

Però sempre hi poden haver els dubtes de què passaria amb els sectors perjudicats com podrien ser el de la ramaderia o el mateix estat de Mèxic. Per a no perjudicar els primers, la maquinària mediàtica ha canviat de concepte: del de "grip porcina" que es manejava en uns primers dies, s'ha passat al de "grip nova". I la maquinària política ha dit que la grip no es transmet mitjançant l'alimentació, de manera que la indústria de la carn en sortirà inerme. Pel què fa a les repercussions econòmiques que podria tenir per l'estat de Mèxic, quedarien subsanades amb les ajudes que el FMI té pensat destinar a les economies emergents disposades a col□laborar. I a nivell de la inversió necessària per fer front a les conseqüències mèdiques de la grip, les mateixes multinacionals farmacèutiques han donat resposta; així per exemple, Safoni Aventis anuncia que injectarà 100 milions d'euros en una nova planta de vacunes i que en donarà 236.000 dosis a Mèxic com a ajuda al control de la malaltia.

No hem d'oblidar que tradicionalment la guerra i les malalties s'han utilitzat per a la recuperació econòmica de les economies en crisis. Hi ha qui apunta que la grip hauria pogut estar inventada en laboratoris amb aquesta finalitat. Sinó fos així però, l'arrel de la pandèmia es trobaria en les condicions de confinament i explotació dels animals no humans en els centres de producció i extermini, altrament anomenats "granges industrials". Causant de les pandèmies anteriors de les "vaques boges" o de la "grip aviar".

Que no ens enganyin amb grips noves... hi ha una grip que fa massa temps que dura, que és la de l'estat i el capital, causant de les nostres misèries i de totes les crisis hagudes i per haver. La millor vacuna, insurrecció generalitzada!

Les parets que parlen

Manresa, abril de 2008

Espontània

En els darrers mesos han aparegut a Manresa algunes formes espontànies de persones anònimes que han decidit fer front a les agressions i tractaments injustos que han patit davant la situació actual. Amb l'excusa de la "crisi" que es parla per tot arreu, moltes empreses han argumentat una disminució dels beneficis (moltes vegades no n'han deixat de tenir) per fer acomiadaments improcedents o coaccionar els treballadors i treballadores que en altres moments els han exigit la implicació màxima. Amb això, s'han deixat de pagar salaris, s'han retardat o simplement els han tancat la porta als nassos (i sinó que els ho expliquin als de Pirelli).

Davant de tot això, moltes persones s'han negat a acotar el cap i acceptar silenciosament i han preferit sortir al carrer i reclamar el què era seu o expressar la seva indignació. Tenim la sort o la desgràcia de viure en una ciutat petita on totes ens coneixem i sabem on vivim. Així que a vegades és més fàcil anar a la casa de l'empresari/a, polític/a o banquer/a i recordar-li que ja n'estem fartes que se'ns enganyi i se'ns utilitzi per buscar el màxim benefici personal.

Segurament que més d'una de les persones que en aquests moments està fent cua a l'inem o l'han acomiadat sense pagar-li el què li deuen pel temps treballat, s'adona que allò que el treball dignifica era una fal□làcia i que la hipoteca a 40 anys NO era una inversió segura.

Ja n'hi ha prou de lamentacions!! En el moment que estàs a punt de perdre-ho tot o ja ho has perdut tot, deixes de tenir-los por, treus la força d'on no t'ho pensaves i t'adones que no necessites que et dirigeixin la vida.

No serà d'estranyar si en els propers mesos apareixen nous missatges al carrer i noves expressions de ràbia contra el poder econòmic que ens xucla la sang i contra el poder polític que ens manipula.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria Berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

El què no és nou ja no ens espanta

Manresa, maig de 2009

Qualsevol com tu

Ja fa aproximadament mig any que a tot arreu sentim a parlar de la "crisi" i les suposades conseqüències d'aquesta, però és rar escoltar o llegir anàlisis que busquin les arrels de la qüestió o una lectura més enllà de les xifres. La veritat és que el capitalisme només parla de crisi quan els beneficis dels empresaris es veuen afectats, ja que el capitalisme es basa precisament en això, l'obtenció del màxim benefici amb el mínim cost, res més. Així doncs, quan grans empreses mantenien els seus beneficis a costa de l'explotació extrema dels recursos i de les persones que per elles treballaven no es parlava de crisis. Tampoc es parlava de crisi quan empreses com Repsol, Benetton, Pescanova,... (per citar alguns casos prou coneguts) expulsaven comunitats i pobles dels seus territoris per treure'n profit. Tampoc es parlava de crisi quan el 20% de la població mundial posseïa la riquesa del 80% restant. I tampoc es parlava de crisi quan a l'Àfrica, més del 60% de la població (en xifres oficials) viuen en situació d'extrema pobresa. La realitat és que des del naixement del capitalisme hem viscut permanentment en crisi, si més no en algun lloc o altre del planeta.

Però ara resulta que les empreses han vist minvar alguns resultats i els beneficis no estan sent els esperats, així que és el moment de treure's el concepte "crisi" de la mànigа i utilitzar aquest argument per desprendre's de la mateixa gent que han estat explotant. Evidentment no seran les empreses ni els bancs que tant ploren perquè la gent no paga els crèdits a temps qui ho passarà malament. Com sempre, qui està pagant els plats trencats som la resta de mortals.

Al mes de març, les dades oficials presenten que l'atur registrat al Bages ha pujat a 13.519 persones, mentre que just fa un any era de 7.295 (dades extretes de l'Observatori del Mercat de Treball del Bages). Aquestes dades ens poden servir per intuir quina és la situació econòmica de la comarca, però la realitat sol ser molt més enllà de les dades. De fet, a aquest llistat ja n'hi podem afegir algun miler més que ni poden apuntar-se a l'atur; els que no apareixen perquè simplement no se'ls considera, no compten, com sinó existissin. I el més important, darrera de cada xifra solen haver-hi històries personals i familiars que es repeteixen massa sovint i que van molt més enllà de les lectures econòmiques que se'n pugui extreure.

En els darrers anys, es va publicitar la inversió que suposava adquirir un habitatge a través d'una hipoteca. "És com pagar un lloguer" deien. Si no t'hipotecaves et prenien per boig i molta gent va optar per seguir el joc de l'especulació. Però ara arriba el negoci de veritat pels bancs, com xuclar la sang sense embrutar-se les mans. Per una banda, l'estat els regala milions d'euros per mantenir el seu estatus i per l'altra, les famílies que hi han hipotecat la vida estan lligades a les seves exigències. Ara, els bancs s'han inventat noves formes per cobrar encara que la gent no pugui pagar. Davant la impossibilitat de pagar l'hipoteca et diuen que no pateixis, que els regalis el pis sense tenir en compte el què has estat pagant i després ells mateixos te'l llogaran, per ells una inversió segura. I si realment t'has quedat sense res, no t'ho tindran en compte, ells s'obliden del deute si els regales el pis i tu et quedes al carrer. La realitat és que hi ha moltes més famílies de les que ens pensem que estan en aquesta situació, perquè malauradament la tendència és passar les penes en silenci. Així és com el capitalisme t'utilitza i t'expulsa segons la seva conveniència. Queda pendent veure quina serà la resposta de cadascú davant de tals atracaments.

Darrera dels que havien cregut que tenien la capacitat d'adquirir una propietat i els han enganyat, hi ha els que ni tan sols ho havien pogut imaginar perquè amb prou feines poden pagar el lloguer d'una habitació. Hi ha famílies que no poden garantir més d'un àpat al dia ni per als petits. Per un immigrant "sense papers" sol ser encara més complicat, ja que a nivell administratiu ni existeix i encara ha de caminar amagat per por de ser parat i intimidat per la policia que, conscient del seu poder extorsiona i tortura.

Potser moltes de nosaltres no sabem massa com reaccionar encara, però el que és segur és que no ens podem quedar immòbils quan algú t'explica que són una família de vuit membres i amb prou feines els entren 800 euros al mes o quan un jove que, amb dificultats parla la llengua, ha de voltar d'un lloc a l'altre perquè no té on dormir i ha de rebuscar el menjar. Segurament a prop nostra hi ha situacions d'angoixa que es repeteixen massa sovint. Però fins quan aguantarem? Tots aquests casos es donen també en la nostra ciutat, però en aquesta ciutat de l'aparador i la façana ja es procura prou d'amagar-ho. Quan un "sense sostre" arriba a la ciutat de Manresa la Policia Local li paga un bitllet de tren perquè marxi cap a un altre lloc.

Les últimes setmanes s'ha sentit molt a parlar de les "respostes" que la ciutat dóna a aquestes realitats. Des de molts àmbits diferents han corregut a sortir a primera pàgina del RegióPet per mostrar recollides d'aliments que es repartiran de la forma més assistencialista. Així queden les consciències tranquil□les per poder continuar lluint els collarets de brillants. Per altra part, els sindicats majoritaris continuen fent el joc al sistema per mantenir d'estatus quo i encara volen muntar un teatre dient que "planten cara a la crisi". Però aquesta situació no es revertirà posant petits pedaços tranquil□litzadors, sinó atacant les seves causes des de l'arrel.

Amb aquest panorama que se'ns presenta, serem més creatives i no demanarem que ningú ens tregui les castanyes del foc. Ens han fet creure durant els últims dos segles que necessitàvem d' algú que dirigís les nostres vides i que havíem de sotmetre's a les exigències del mercat per sobreviure, però cada vegada més recuperarem la nostra vida i la nostra autonomia, enterrant els poders autoritaris i fent emergir la pròpia autonomia. Si t'has quedat sense pis perquè no podies pagar la hipoteca, segur que trobaràs un habitatge buit al costat de casa. A Manresa, una de cada cinc vivendes està buida esperant que la vagis a okupar. Si estàs farta de sentir-te com una vaca abans d'entrar a l'escorxador, sigues tu qui els tanqui la porta als morros i no permetis que et facin baixar al cap amb l'excusa de la "crisi". Ells ens necessiten més a nosaltres que nosaltres a ells. Si caminant pels passadissos del hipermercat tens la sensació que t'estan robant, recupera el què creguis oportú. Si el formigó decrèpit et comença a fer fàstic, recupera els solars i horts abandonats per donar-los molt més sentit que un parc infantil en forma de gàbia de zoo. I quan vegis a una altra que com tu s'està buscant la vida, no li giris la cara i encenguem el carrer de nou.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
sallent@cgt.es
CGT

El pèsol negre necessita un cop de mà! escriu articles o uneix-te al projecte!

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

El reciclatge no és una panacea

Si bé el control que la societat exerceix sobre cada una de les persones que en formen part fa que el reciclatge estigui estigmatitzat i no sigui ben vist, aquesta pràctica és acceptada en la mesura que no representa pèrdues importants a l'economia. El sistema té previst deixar de guanyar certes molles. Davant d'aquesta situació econòmica i de control social, l'autora ens anima a l'expropiació quotidiana per tal de recuperar les nostres vides.

Capolat, abril de 2009

hIsTeRiA

La gent genera deixalles, els comerços i les indústries també. Surten al carrer dins de bosses que es col□loquen i s'amunteguen als contenidors. I una empresa els fa desaparèixer a la nit. Però no només es gestiona la brossa, sinó la gent i les activitats que intenten recuperar-les per emprar-les o treure'n profit. Les persones que reciclen dels containers, els remenen tot buscant allò que encara pot ser menjat o els pot fer ús, es troben vigilats per la policia i pels veïns, que se'ls miren. És una gestió social en base als interessos del poder. Una estratègia més dins l'entramat que conforma l'estructura on ens trobem. Parlem de control social. Aquell que va més enllà de la figura de l'home de seguretat a la porta del supermercat i que ens ataca quasi a nivells microscòpics. En el cas de les deixalles, no obstant això, s'ha optat per la «cultura de la participació», que dilueix i reparteix la vigilància a tota l'esfera social. La crida a la participació ciutadana (programada en forma de valors bons/dolents que hem de seguir) fomenta la naturalització de les accions creant així inclosos/exclosos al sistema. És a dir, s'ha imposat que reciclar és de «marginats i pobres» i sota la mirada dels veïns que no reciclen, les persones que si ho fan són titllades d'inferiors. Mirades que jutgen i, per tant, que naturalitzen al carrer tot un seguit de creences cíviques de com em d'emprar l'espai públic i quin ús em de fer, i que sovint poden acabar amb un trucada a la policia i/o agents cívics per queixar-se de què hi ha gent que està reciclant. És la reminiscència de la figura del sometent, del ciutadà correcte com a policia. És el resultat de la seva crida a la participació política als habitants de la ciutat.

El col□lectiu de gent que recicla dels contenidors i carrers és molt heterogeni. Per tant presenta diverses formes de sensibilització davant «el que diran» si els veuen reciclar. De si el veí els mira malament i els etiqueta «d'exclosos» (perquè les persones incloses segur que no atenten contra l'ètica d'allò que no s'ha de fer en espai de tots, al carrer). Però de ben segur que molta més gent acudiria a les trobades a la nit de tresors perduts si no tinguessin la por de la xerrameca popular, de ser etiquetats de pobres o marginals per part de la gent coneguda o de la zona.

La regularització de les nostres accions dins un codi jurídic és un altre nivell emprat per mantenir els nostres desitjos o necessitats a ratlla. Sol ser recolzat i anar de la mà de la normativització de qualsevol fet. Perquè la gent no exclosa socialment (que acaba creient rere l'adoctrinament moral que reciclar és un valor negatiu) veu amb bons ulls que es tipifiqui dins el marc de la penalitat l'acció que l'ataca (remenar al container). Per això, quan reciclar va passar a ser una conducta no permesa per la llei no hi va haver aldarulls, perquè els ciutadans ho recolzaven. Perquè ser ciutadà d'un lloc és tenir el privilegi d'uns drets i uns deures (un immigrant no és considerat ciutadà en molts casos).

Segons la llei, els nostres residus passen a ser d'ells un cop deixats al carrer (de l'empresa que recull la brossa). Si heu intentat mai reciclar d'un punt verd o una deixalleria sabreu que no ús deixen emportar-vos res, tot i ser «merda» que ningú vol. Així, reciclar del contenidor i avançar-nos al camió que recull la brossa és expropiar allò que és nostre i que aquell

Continua a la pàgina següent

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C\ Sta. Maria, 28
Manresa

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

girasol
recursos en energies renovables
INSTAL.LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ
www.girasol.cat
660385344-629764829

KARBUNKO
nou disc
ja al carrer!!
KARBUNKO
hazte camino
kamilosetas_muskaria distri
www.nodo50.org/kamilosetas

Continua la pàgina anterior

vehicle ve a treure'ns. És una expropiació urbana de les nostres coses que encara poden fer ús a d'altres persones.

Les campanyes comarcals parlaven de «tolerància zero» (multarem a tothom que recicli). Difosa a través de tots els mitjans per tranquil□litzar als contribuents que si paguen el que compren al supermercat. Però anys després podem constatar que no ha estat ben bé així.

Gent reciclant en un cantonada, passen els mossos. No paren. Fan que no ho veuen, es distreuen. Subtil percepció. No es casual, perquè els marges per no sortir-se'n els marca l'estadística. Són els números de l'economia. L'economia del poder. Aquella que ben sabia preveu uns marges d'error, de gent que reciclarà tot i està penat i que a l'empresa l'interessa que ho facin abans de què robin. Així, les seves mercaderies continuen estant preservades, sense perill que algú les agafi del prestatge sense passar per caixa. Perquè la rendibilitat és el què compta.

Però a nosaltres ens importa més la intencionalitat dels fets. El perquè la gent no paga les mercaderies i es declinen per buscar-les al carrer o a les botigues. És clar que a causa de la diversitat ja citada del col□lectiu que recicla hi ha diverses causes. Algunes persones no arriben a final de mes i d'altres de ben segur que tenen clar que no s'estaran sense certs productes. Surt més rentable que els agafin de la paperera (on pot ser que estiguin malmesos i sens dubte si estan allà no poden ser incorporats dins de la cadena mercantil) que no pas que els robin del prestatge d'un supermercat on el guany econòmic es minsament minvat. Tolerància zero cap enfora. Permissivitat en pro de preservar la seva economia cap endins i, com no, d'estalviar-se aldarulls, ja que la pau social impera. Aquí no passa res mentre ens conformem amb les molles de pa que ens donen.

Però és que estem cansats de tant pa i circ. Mereixem caviar. L'expropiació de què és nostre no és només agafar les seves molles. Per una part, les accions visibles com saltar al metro quan la gent ens veu i reciclar davant la mirada dels veïns, posa en dubte les normes que ens titlla d'exclosos, aquells valors amb què no hi creuen i que, per altra banda, ataquen un seguit d'informació ètica incorporada progressivament. Però amb aquesta acció no hi ha una oposició numèrica al sistema monetari. No se'ls fa mal a la seva economia, és més, prefereixen que la gent recicli que no pas multar-los en mig carrer on segur que hi haurà aldarulls visibles per tots els vianants i que, dies després, acabin robant perquè no poden agafar res del carrer. Per això jo ús animo a gaudir dels nostres desitjos, de fer-los incontrolables i d'agafar no només allò que ens permeten sinó allò que desitgem. Per una apropiació de nou de les nostres vides, per malmetre encara més el sistema econòmic que regna. A no emprar els supermercats i les seves pobres mercaderies (alimentàriament parlant) i si els emprem a fer-ho des de la banda del «Yo Mango». Divertida, inconformista i ara sí amb una intencionalitat marcada: la de no respectar allò que roba vida.

Breus apunts sobre el reciclatge a Berga

Berga, maig de 2009

Pep i Tu

Llocs on es recicla
Actualment, sabem que es recicla en alguns dels cinc grans supermercats de la ciutat. Hi ha persones que estan alerta de quan els operaris llencen els productes a punt de caducar als contenidors i aleshores, ràpidament hi van per aprofitar-los.

Pel que fa a la fruita i la verdura el mercat municipal del vall és un dels llocs on cap a les dues de la tarda podem observar com algunes persones recullen aquells aliments que els firaires llencen en no considerar-los aptes per a la venda. El personal que recicla aquest aliments és poc però prou variat.

Legislació
L'Ordenança de Convivència Ciutadana i Bon Govern al seu article 70 prohibeix, concretament al punt 2.3 "recollir o aprofitar les deixalles de qualsevol mena i els residus sòlids urbans disposats a la via pública, tant dins del contenidor, com al seu voltant, sense autorització municipal". Pels més primmirats cal dir que en l'actualització de l'esmentada ordenança la que li canviava el nom pel de "Ordenança de Convivència i Via Pública" manté de manera íntegra l'article 70 junt amb d'altres d'igualment classistes i controladors com ja és conegut abastament.

Aplicació de la legislació
A dia d'avui, no tenim coneixement que s'hagi aplicat l'esmentada ordenança tot i que sí que sabem que de tant en tant els Mossos d'Esquadra molesten i intimiden les persones que recullen aliments dels contenidors on abans comentaven que els gran supermercats de Berga hi aboquen els aliments caducats.

Compra o demana caritat a l'Església
Exacte, el reciclatge o els petits furts a supermercats molesten en la mesura que representen un menor guany per aquests grans establiments. El panorama desitjat és que la gent compri i qui no pugui que en comptes de reciclar o de robar el que necessita doncs que demani almoina. Però que no demani almoina al carrer ja que pot ser considerada almoina coercitiva per la nova ordenança, també per la seva actualització. El que ha de fer és adreçar-se a Càritas i al seu recent creat banc d'aliments, que just gestiona el que els "supers" volen donar als pobres, a canvi de propaganda i potser de beneficis fiscals i, clar, productes degudament marcats com a "aliments per a pobres".

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes C./ del Balç, 4 baixos esquerre.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs
Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

Rebuts i retrucs d'aigües tèrboles

Manresa, maig de 2009

Joan

Comparo la factura de l´aigua del darrer trimestre de l´any 2008 i la primera del 2009.

Fets:

1- Idèntic consum: 6 m3

2- Com a consumidor, constato que pel consum d´una mateixa quantitat d´aigua, el preu total s´ha incrementat un 18´10% (23´53 euros, el 2008, i 27´79 euros, el 2009).

3- Ni Aigües de Manresa, com a empresa responsable del meu subministrament, ni l´Ajuntament de Manresa, com a responsable polític més directe pel què fa a la gestió d´un bé públic com és l´aigua, no em consta que hagin informat en cap moment ni de la magnitud ni la justificació raonada de tal increment. En tot cas, ambdós disposen de l´adreça de tots els abonats per a enviar la documentació pròpia del negoci i suposo que han sentit a parlar de la comunicació al consumidor/ciutadà.

4- Per l´increment de l´IPC, els meus ingressos s´han incrementat en un 2´4%. Caldria que algú responsable m´expliqués molt acuradament per què hi ha aquest decalatge de 15´7 punts per sobre de l´IPC, o més gràficament: l´aigua ha pujat 7´54 vegades més que l´IPC que tinc de referència.

5- Detall de rebut: quota i conservació
a) Mentre la meva bústia està desbordada per gruixuts i acolorits catàlegs que m´informen de tots els preus i productes i que a més tot plegat m´importa un cogombre, ningú m´ha explicat què significa ni quina és la destinació exacte dels conceptes quota o conservació. Conceptes que representen una quantitat fixa, independent dels consums i que per tant, relativament, quan més es consumeix menys es paga i a l'inrevés: quan menys es consumeix més es paga. En funció de quins criteris s´aplica aquesta lògica?
b) Aquests dos conceptes van representar el darrer trimestre de l´any 2008 el 48´15% del total de la meva factura. L´any 2009, van representar el 48´79% , amb un increment net del 19´68% respecte l´any anterior.
c) Síntesi: proporcionalment, aquests dos conceptes tan regressius i de tanta importància respecte el total de la factura (48´79%) han tingut un increment del 19´68%, 1´58 punts per sobre de l'increment total (18´10%) i ha estat 8´4 vegades més que l´IPC de referència.

6- Detall de rebut: clavegueram
a) L´any 2008 s´aplicava un sobrerrecàrrec d´un 21% sobre els consums + quota. L´any 2009, el sobrerrecàrrec va ser 7 punts més, el 28%. És a dir: hi ha hagut un increment del 33´33%.
b) Si l´any 2008 representava el 9´14% del total de la factura, l´any 2009 va passar a representar el 12´48%, és a dir, hi va haver un increment net de 3´34 punts pel que fa al seu pes respecte el total de la factura.
c) Algun responsable empresarial o polític podria explicar:
Per què s´aplica aquest sobrerecàrrec per clavegueram (que, per definició, correspon a costos de canalització de l´aigua utilitzada) a una cosa fixa com és la quota?
Quines són les raons que pretenen justificar aquest increment de 7 punts (33´33%) en el sobrecàrrec per clavegueram?

7- Detall de rebut: cànon de l´aigua (tractament d´aigües residuals)
a) Per què s´aplica a una quantitat fixa, 3 vegades superior al meu consum?
b) Aquest cànon representa el 25´4% del total de la factura del 2009 i ha tingut un increment d'un 5´37% respecte l´any 2008. 2´3 vegades més que l´IPC que se m´ha aplicat.

Consideracions genèriques finals:

1- Si en algun moment els fets consumats i les raons aportades (incloent en aquest concepte l´habitual silenci corpoburucràtic i/o administratiu o ponderacions teològiques accessibles, tan sols, a ments altament refinades) no satisfan a algú. Aquest algú potser s´indigni.
2- Si aquest algú viu la seva indignació en la intimitat, l´efecte que sol generar és restrenyiment i cara d'idiota. En aquests casos, receptaria Nervocalm.
3- Si resulta que hi ha més d´un indignat i aquests, per dignitat, decideixen actuar, potser algú més es pot indignar i, per tant, també hagi d'actuar. Cap a on? Tot depèn de la magnitud de la tragèdia.
4- Algú sap per què fa uns quants anys, a l´àrea metropolitana de Barcelona, va esclatar la guerra de l´aigua? Amb quins processos, efectes i resultats?

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

terra d'escudella
Opció vegetariana al menú del migdia i a la carta de nit
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Bolivia: de la insurrección popular a la ofensiva fascista

Hablar de la situación política actual de Bolivia no es nada fácil, es por eso que lo hemos contextualizado a partir de las movilizaciones de 2000 a 2005, período conocido como el "ciclo rebelde" y la llegada al poder del MAS y Evo Morales; para ver después cómo se está materializando el llamado "proceso de cambio" y comprender así la respuesta que está dando la oligarquía del oriente del país con importantes tintes fascistas.

El Ciclo Rebelde (2000-2005): de las guerras del agua y el gas al triunfo electoral del MAS

El inicio del segundo milenio en Bolivia trajo consigo la explosión de toda la rabia contenida durante tantos años. Y como suele suceder, es una chispa la que desencadena la revuelta.La vorágine neoliberadora que en los años 90, en gran parte del mundo, tiene como consecuencia la privatización de cada vez más recursos toca a Bolivia de lleno. El gobierno de Hugo Bánzer, siguiendo las nuevas doctrinas económicas dictadas por el FMI y el BM, decide entregar el sistema de provisión de agua del departamento de Cochabamba a la subsidiaria de una gran corporación estadounidense, y aprobar una ley a partir de la cual podía dar el control del sistema rural de agua a esta misma corporación. Todo esto, en un país donde el agua potable es escasa y en ciertos lugares hay que ir a buscarla con baldes o garrafas a las fuentes o al río; y donde parte de las zonas rurales (especialmente las comunidades indígenas del altiplano) no disponen todavía del elemento básico para la vida y las que tienen sistema de agua potable es porque ellas mismas han construido las canalizaciones. De esta manera, se privatiza el servicio de agua de Cochabamba y la concesión queda a cargo de Aguas del Tunari, perteneciente a la multinacional Bechtel. La primera gestión de esta nueva S.A. es el incremento de la tarifa hasta un 100% sin ningún tipo de justificación.La revuelta se inicia cuando a los usuarios del servicio de agua potable les llega la primera factura de la nueva compañía y observan el desmesurado incremento de la tarifa. La gente, organizada en la Coordinadora por la Defensa del Agua y de la Vida, toma las calles como medida de protesta, acción que sería duramente reprimida por los militares. El resultado de la represión fue de un muerto de bala, unos 100 heridos/as y varias personas encarceladas; y las consecuencias de esta primera insurrección son varias. En primer lugar, se consigue que la empresa Betchel huyera de la ciudad, devolviendo el sistema de provisión de aguas a manos públicas y se consigue derrocar la discutida ley. Pero también crea un precedente histórico para futuras movilizaciones.Durante los años que siguen, se suceden incontables protestas contra el gobierno, pero es en octubre de 2003 cuando la insurrección popular cobra mayor alcance, desencadenando la llamada Guerra del Gas.En Bolivia, como en gran parte de Latinoamérica, los recursos naturales (especialmente los hidrocarburos) siempre han estado en manos de corporaciones extranjeras. La llamada "capitalización" de este recurso fósil dejaba en las arcas del Estado tan solo el 18% del total de activos de YPFB, así que gran parte de los beneficios que se obtenían de la segunda reserva más grande de Sudamérica, no se quedaban en el país. Es en este contexto que el presidente Gonzalo Sánchez de Lozada, "Goni", propone la venta de gas barato a Estados Unidos a través de Chile (histórico rival de Bolivia), provocando las protestas que conseguirían la huida del presidente del país.Con esto y en un contexto de descon-

tento social por una fuerte crisis económica, las protestas se fueron incrementando y extendiendo: El Alto, Oruro, Potosí,.. Des de las zonas rurales del altiplano se bloquearon los accesos a La Paz, hecho al que el gobierno respondió ordenando a los militares despejar por la fuerza las rutas, para garantizar el subministro de combustibles, usando armas de fuego contra la población "armada" con palos y hondas. La represión gubernamental comienza a dejar varios muertos por bala, lo que provoca mayor indignación y acrecientan las protestas. El vicepresidente del gobierno, Carlos Mesa, ante la carnicería que estaba provocando su gobierno decide renunciar y la clase media, intelectuales y la elite boliviana, comienzan a unirse a las protestas pidiendo la dimisión del presidente y provocando las primeras distensiones entre militares y policías.Por su parte, la administración Bush, a través de su embajador en Bolivia, dio su pleno apoyo al presidente, de la misma manera la OEA se posicionó a favor de éste. Quedaron claros los alineamientos internacionales a favor de la "democracia" aunque fuera matando a manifestantes. Finalmente, el 16 de octubre fue convocada una marcha en La Paz que aglutinó a unas 300.000 personas creciendo así la agitación, las huelgas de hambre y la presión internacional ante embajadas. Todo esto provocó la renuncia del presidente, quien se fugó a su refugio político en Estados Unidos y Carlos Mesa pasó a ser el nuevo presidente de Bolivia. Entre las consecuencias que tubo La Guerra del Gas cabe destacar que, por un lado, la represión dejó tras de sí 67 muertos y centenares de heridos (la mayoría de ellos por balas de la policía y el ejército). Y por el otro, las consecuencias políticas: la huida del presidente, la promesa del cumplimiento de la llamada agenda de octubre y un fortalecimiento de los movimientos sociales de Bolivia, que cobraron una gran importancia en los años venideros, a la vez que un desgaste de los partidos tradicionales que habían caído en descrédito.Carlos Mesa traicionó la agenda de octubre aprobando una nueva ley de hidrocarburos que nada tenía que ver con las demandas originadas en la Guerra del Gas, así que presentó su dimisión, dejando el país sin presidente. Mientras políticos y magistrados debatían quién sería el sucesor de Mesa, las calles de las ciudades de Bolivia, de nuevo, se inundaban de gente exigiendo que ninguno de los dos políticos que podían "heredar" el poder lo hicieran: era un "no" rotundo a los partidos tradicionales. Con el pueblo en las calles otra vez y por tal de evitar otro conflicto que amenazaba con mucha más violencia, finalmente, se convocan elecciones para diciembre de 2005. Inesperadamente, Evo Morales, del Movimiento Al Socialismo (MAS) acabó ganando las elecciones con un 54% de votos a favor, convirtiéndose así, en el primer presidente indígena de Latinoamérica.

El gobierno del MAS y el proceso de cambio

La "recuperación" de los RRNN y el IDH

Los recursos naturales fueron el centro de gravedad de la campaña electoral de 2005 y consecuentemente la primea acción de gobierno de Evo Morales. La propuesta de éste era la de "nacionalizar e industrializar sin confiscación" los hidrocarburos. Ahora bien, el MAS proponía la recuperación de los hidrocarburos mediante la reinserción de la empresa estatal a la industria y la renegociación con las compañías extranjeras por conseguir una condiciones más favorables para Bolivia, distanciándose así de las posiciones más radicales que apostaban por el confisco de las empresas directamente.El Decreto en materia de hidrocarburos que ejecutó Morales se centraba en cuatro puntos: reafirmar la propiedad del Estado sobre los recursos hidrocarburíferos a través de un YPFB reconstituido; aumentar los ingresos gubernamentales por hidrocarburos renegociando contractos de exploración y explotación; encontrar nuevos mercados de exportación y negociar precios más elevados con Argentina y Brasil; y por último, aplicar una política de industrialización que permita a Bolivia utilizar su gas para productos como la electricidad.Del decreto sobre hidrocarburos, por el momento Morales no ha conseguido lo que se proponía, cosa que ha sido altamente criticado por los movimientos sociales que lo apoyaron. A pesar de no ser un decreto para nada "revolucionario", por el momento muchos objetivos han quedado aplazados, en parte, debido a la falta de recursos económicos y, sobretodo, debido a los intentos por parte del gobierno de renegociar y "contentar" tanto a las empresas extranjeras como a la oligarquía boliviana.

La Asamblea Constituyente

Otro punto esencial de la "agenda de octubre" fue la de crear una Asamblea Constituyente que se encargara de la redacción de la Nueva Constitución Política del Estado (CPE).Ya des de un inicio, la formación de la Asamblea encontró en los partidos tradicionales y especialmente en la derecha un beligerante rechazo. Así, el gobierno se vio obligado a consensuar la Ley Especial de Convocatoria a la Asamblea Constituyente mutilando las exigencias que los movimientos sociales imponían al gobierno. Estos, junto al MAS, preveían la participación de las organizaciones sociales rurales y urbanas mediante la elección directa de representantes. Finalmente, con la concesión del gobierno, los movimientos sociales quedaron fuera del teatro de la democracia y, además, consiguieron que (mediante aritmética electoral) de los 255 constituyentes nunca hubiera 2/3 de las fuerzas de izquierda, cantidad necesaria para la aprobación del texto constitucional.La oligarquía y la derecha parlamentaria han tenido y tienen una oposición de con-

frontación y de choque ante la nueva CPE. A pesar de los intentos de este sector para hacer fracasar el nuevo texto, éste fue aprobado “a lo grande” el 24 de noviembre de 2007 en Sucre por 146 constituyentes y el 9 de diciembre en Oruro fue aprobado “en detalle y revisión” por 164, superando esta segunda oportunidad los 2/3 necesarios. Ahora bien, qué fue lo que hizo que lograran los votos necesarios para la aprobación de la CPE? Obviamente se “revisaron” algunos “detalles”. Nos cuentan personas que participaron directamente en la discusión y redacción del texto que este no es exactamente igual al aprobado en Oruro. El pueblo habla y los políticos en los despachos deciden. Así es la democracia.

Tras ser pospuesto en dos ocasiones, finalmente el 25 de enero de 2009 se realizó el referéndum constitucional para la nueva CPE, quedando aprobada con un 61% de votos favorables. Además, se votó también sobre la tenencia de tierras, resultando aprobada la opción que establece un máximo de propiedad de 5.000 hectáreas por ciudadano/a.

Pero, qué es lo que dice esta nueva Constitución que tantos enfrentamientos ha generado y que tanto la izquierda como la derecha la tildan de “rEVOlucionaria”? Lo cierto es que de revolucionaria no tiene mucho, o bien poco: sigue el patrón de cualquier otra Constitución social-demócrata, ya sea de Europa o de otros países de América Latina. Aún y así, le reconocemos algunos aspectos interesantes: en primer lugar, la forma cómo se redactó es bastante más participativa (a pesar de las trampas impuestas) que muchas constituciones políticas de Europa y de América Latina, al ser un texto que se elaboró, desde sus inicios, desde el pueblo y las bases. Y en segundo lugar, es relevante el hecho que haya una presencia tangencial, en todo el texto, de la existencia y reconocimiento de los distintos pueblos originarios: se reconoce legalmente la existencia y uso de la tierra comunal, se reconoce y potencia el derecho a la autonomía y el autogobierno indígena, así como el derecho de los/las indígenas al uso exclusivo de los recursos naturales de sus comunidades, etc…

El gobierno y los movimientos sociales

La relación entre Evo Morales, el MAS (Movimiento Al Socialismo) y los movimientos sociales es una relación muy estrecha y a veces hasta difuminada. Por un lado, Evo Morales había sido durante muchos años dirigente del Sindicato de Cocaleros del Yungas, uno de los sectores más combativos del país. Por otro lado, algunos integrantes del partido fueron guerrilleros del MRTK (Movimiento Revolucionario Tupac Katari) en los años 60-70. Es decir, surge des de los movimientos sociales, o al menos, como consecuencia del accionar de estos. Esto explica cómo, cuando sale elegido presidente en 2005, Morales y el MAS cuentan con el apoyo de parte importante de los movimientos sociales bolivianos. Cabe destacar que el carácter indigenista de Evo, junto con las propuestas del MAS de desarrollar políticas más participativas y poner un especial énfasis en las políticas dirigidas a campesinos, indígenas y, en general, a las personas más excluidas y olvidadas por los anteriores gobiernos, han llevado a una casi idolatrazación de Evo Morales, convirtiéndose así en un especie de ídolo nacional para los simpatizantes del MAS y para parte de los movimientos sociales.Pero como acostumbra a pasar en el ámbito político, “del dicho al hecho hay un trecho” y, a pesar de las buenas intenciones de Evo Morales, el poder, determinado ya de antemano, y las estructuras del capital-Estado imposibilitan y dificultan a la práctica la realización de cambios significativos, cosa que generó la crítica de parte de los “masistas”. Es así como actualmente, nos encontramos que mucha de la gente que “apoya” al gobierno no son “masistas” ni apoyan a Evo Morales, sino que están con el proceso de cambio. Para muchos/as apoyar al gobierno de Evo Morales es sobretodo una estrategia de empoderamiento y una forma de poder ser escuchado/a, además de una estrategia para desplazar la creciente derecha boliviana.

La ofensiva fascista

Un poco de historia...

En un país donde, tanto en el tiempo colonial como en el republicano, la oligarquía y la burguesía nacional, así como algunos actores internacionales, han gozado siempre de sus privilegios, era de esperar una respuesta tan beligerante como la que, desde la entrada del MAS al gobierno, está mostrando la derecha en aquellos departamentos donde mantienen privilegios políticos y económicos, conocidos como la “media luna”: Santa Cruz, Beni, Pando y Tarija, principalmente.Es en estos departamentos donde se concentran las principales reservas hidrocarburíferas de Bolivia y las élites económicas más importantes, además de ser la zona donde se encuentra la menor proporción de población indígena. Y no es casualidad que sea también en estos departamentos donde el discurso racista de tantos siglos se materializó en la invención del concepto de la “Nación Camba”, generando actitudes racistas hacía todo lo que fuera indígena y pobre, tanto en el altiplano como en el oriente. En 2001, las élites santacruceñas crean el “Manifiesto de la Nación Camba” con un fuerte carácter separatista basado en la idea de la existencia de dos supuestas naciones en Bolivia: la camba y la kolla, esta última localizada en el altiplano y marcadamente indígena. En el fondo, la idea de nación camba esconde la lucha por garantizar el statu quo, en el que los empresarios y los terratenientes puedan seguir gozando de sus privilegios en un Estado occidentalizado y neoliberal, apropiándose de los recursos naturales de la zona.

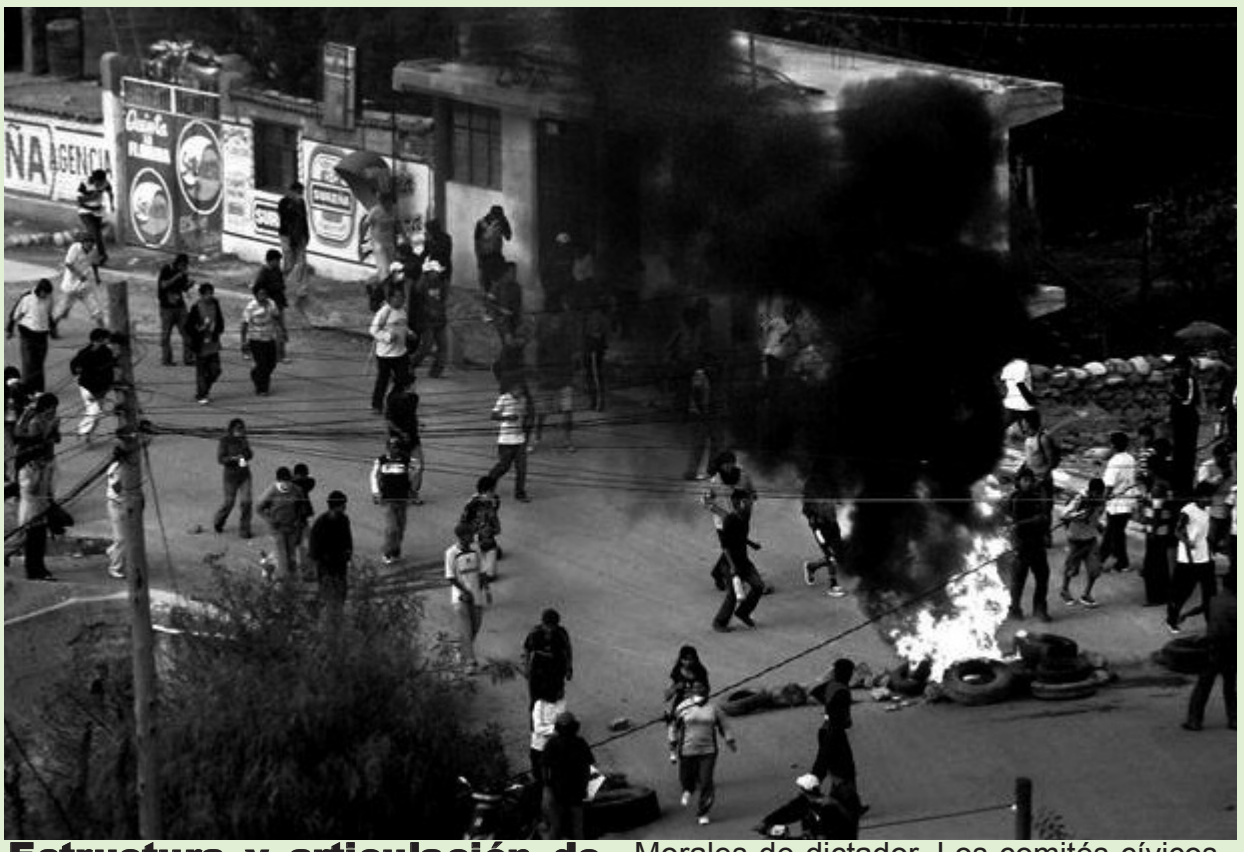

Estructura y articulación de la derecha

La derecha ha creado toda una estructura teórico-práctica que le permite una buena articulación interna y formas de acción que neutralizan responsabilidades políticas. Los actores fundamentales del engranaje son: las élites económicas y los Prefectos departamentales, los medios de comunicación y ciertas agrupaciones civiles como los Comités Cívicos y la Unión Juvenil Cruceñista, ésta última en el caso de Santa Cruz. Los Prefectos son cargos elegidos democráticamente y que deberían cumplir la función de administradores del Estado en los departamentos, aunque también forman parte del Poder Ejecutivo. Los Prefectos de la "media luna", agrupados en el partido político PODEMOS, tienen un poder económico muy importante así como unos orígenes políticos poco democráticos, por llamarlo de alguna manera. Algunos son propietarios de tierras, empresarios; otros propietarios de grandes medios de comunicación, etc…; y algunos estudiaron en la Escuela de las Américas. Los Prefectos y las grandes élites económicas utilizan los grandes medios de comunicación (alguno de los cuales es de su propiedad) como herramienta para deformar la realidad y manipular la información en su propio beneficio, ocultando datos e inventando otros. Unitel es uno de los medios que más está contribuyendo a fomentar el racismo y el separatismo que promueven las élites de derecha. A parte de los medios nacionales, muchos de los medios de comunicación extranjeros contribuyen a crear un imaginario confuso y falso sobre la situación política y social en Bolivia, tildando, por ejemplo, a Evo Morales de dictador. Los comités cívicos, en su origen, funcionaron como correa de transmisión entre la sociedad y el Estado, aunque en la actualidad, su función se ha deformado de forma evidente. Se han convertido en heraldos de los prefectos, reproduciendo su discurso, y en el brazo ejecutor de ese discurso junto a otras organizaciones "civiles" como la Unión Juvenil Cruceñista. Ésta, se creó para dar un total apoyo al comité cívico de Santa Cruz, el presidente de la cual es Branko Marinkovic, gran terrateniente y accionista de Unitel. El Comité Pro Santa Cruz se originó como respuesta a la revolución katarista de 1952 que llevó al poder al Movimiento Nacionalista Revolucionario. Se unió a la Falange Socialista Boliviana (que actualmente recibe fondos de la Falange del Estado Español) que creó la Unión Juvenil Cruceñista para hacer frente a la revolución que, supuestamente, venía a afectar sus intereses. Actualmente albergan un "servicio de inteligencia" y es financiada por aportaciones de empresas y terratenientes. Así es como se articula la estructura derechista en el oriente: los Prefectos se articulan con los comités cívicos y otras agrupaciones civiles encargándose estas del accionar en lo público. Es decir, son el brazo ejecutor de la "ideología", los títeres de los grandes empresarios, terratenientes oligarcas y de la burguesía regional de estos departamentos. Estos últimos crean el discurso, los medios de comunicación lo reproducen, manipulan el discurso del gobierno y los movimientos sociales y intentan interiorizarlo en la población. Después son ciertas agrupaciones cívicas las que se encargan de llevar a la práctica el discurso original. Estas formaciones "civiles", se han organizado como "grupos de choque" de la derecha, han intervenido y destruido oficinas públicas y medios estatales, han quemado casas de constituyentes, lanzado granadas contra un concejal del MAS y apaleado otros y, recientemente, han sido los protagonistas de la violencia directa y la humillación hacia indígenas, dejando atrás muertos y muchos heridos.

Estrategia de la derecha

Algunos de los procesos políticos de oposición que han ejercido las Prefacturas de la "media luna" y sus Comités Cívicos ante el proceso de cambio de Evo Morales son: neutralización de la Agenda de Octubre de los movimientos sociales y creación de su propia "Agenda del Oriente" que, basada en la idea de nación camba, se centraba en la demanda de autonomía departamental; guerra mediática (sucia) contra el gobierno de Evo; boicotear la Asamblea Constituyente; y declarar como anticonstitucional cualquier acción o propuesta del gobierno del MAS.

Esta estrategia ha sido diseñada y promovida por el recién destituido embajador de los Estados Unidos en Bolivia, Philip Goldberg. Este "diplomático", entre 1994 y 1996, fue jefe de la Oficina del Departamento de Estado para Bosnia durante la guerra de los Balcanes, promoviendo la violencia en la región. Y entre 2004 y 2006 volvió como jefe de Misión en Pristina (Kosovo), consolidando la separación de la región. Todo un experto en materia de desestabilizar gobiernos y promover la división de estados atizando la violencia separatista. Goldberg, des de 2006, se estuvo reuniendo con los prefectos de los departamentos del oriente así como con Branko Marinkovic (presidente del Comité Pro Santa Cruz, terrateniente y accionista de Unitel), incluso en los EEUU y con congresistas de este país, preparando el Plan Golpista que debía tumbar el gobierno del MAS. Es a partir de estas reuniones que la derecha se radicaliza en sus medidas de presión e inicia una toma violenta de varias instituciones del Estado como Impuestos Internos, Instituto Nacional de Reforma Agraria (lugar donde se quemaron muchos documentos sobre repartición de tierras ilegales y tierras arrebatadas a pueblos indígenas), Empresa Nacional de Telecomunicaciones y comisarías de la policía y las fuerzas armadas, etc…

Algunos de los casos de violencia extrema protagonizada por la derecha fascista organizada que cabe destacar sucedieron el 11 de enero de 2007 en Cochabamba, el 24 de mayo en Sucre y el 11 y 12 de septiembre de 2008 en Pando. En Cochabamba, tuvo lugar una batalla campal entre cocaleros y campesinos que estaban protestando por

el proyecto autonomista de la “media luna” y miembros del Comité Cívico (apoyados por la Prefectura) quienes armados con bates de beisbol, palos de madera y otros objetos, apalearon a los manifestantes causando dos muertos y varios heridos. En Sucre, miembros del Comité Cívico junto con grupos de choque pagados por la Prefectura, iniciaron una “caza” de campesinos/as que estaban recibiendo unas ambulancias mandadas por el gobierno, persiguiéndolos, apaleándolos, desnudándolos y humillándolos en la plaza central, mientras les hacían gritar consignas fascistas (quedando Sucre una semana sin policía ni ejército, lo que tuvieron que marcharse ante las agresiones de los grupos de derecha). Y por último, en Pando, grupos paramilitares, armados por la Prefectura, emboscaron y asesinaron a por lo menos 30 indígenas y campesinos y dejaron varios heridos y decenas de desaparecidos.

A pesar de los múltiples intentos golpistas, no consiguieron derrotar al gobierno de Evo Morales. Aún así, los Comités Cívicos y los grupos de choque siguen activos, y EEUU continúa ejerciendo influencia en los prefectos de la “media luna”.

Algunas reflexiones...

Después de hacer un repaso de los aspectos más relevantes que han marcado los últimos años en Bolivia, vemos que la situación actual de este país es compleja, debido principalmente al fascismo y al racismo que promueven los grupos de derecha de las provincias del oriente. En este contexto, Evo Morales y el gobierno del MAS están llevando a cabo una estrategia de esperar y no intervenir de forma violenta ante los casos de violencia por parte de la derecha, para evitar muertos en enfrentamientos y que estos puedan ser utilizados por la derecha para obligar a Morales a dimitir. Según nuestra percepción y después de haber visto y vivido algunos de estos procesos recientes, vemos una falta de articulación real de los nuevos movimientos sociales para dar respuesta a esta derecha cada vez más organizada. Muchos de los movimientos sociales que antes eran autónomos, con la subida de Evo Morales al gobierno pasaron a apoyar y formar parte del proceso cambio, cosa que implicó una falta de independencia y autonomía a la hora de tomar decisiones y (re)pensar una estrategia para confrontar la derecha, tanto por lo que hace a impedir el avance de esta como por lo que hace a proponer alternativas viables. A pesar de esto, cabe destacar que gran parte de la población esta sensibilizada y concienciada del peligro que suponen estos grupos, y hay gente muy implicada en proyectos y acciones contundentes para contrarrestar este fascismo organizado. Por otro lado, y desde nuestra visión occidental (que a menudo dificulta entender procesos políticos y sociales en regiones con una historia y una realidad completamente distinta a la nuestra), vemos que la ficción del Estado es especialmente palpable en Bolivia, un país donde conviven (en conflicto permanente) las formas de organización políticas y culturales de los pueblos originarios con las formas de organización de la estructura del Estado moderno. En Bolivia, los/las quechuas representan un 40% de la población, los/las aymaras el 30% y cerca del 10% suman las diferentes etnias originarias de la zona oriental. El hecho que haya un 80% de población indígena es clave para entender el conflicto que desde hace siglos se está llevando en el país. Vemos, por un lado, una resistencia por parte de los pueblos originarios a mantener “lo propio” y, por otro lado, un intento de integrarse al sistema capitalista y neoliberal global, especialmente por parte de las élites del oriente. En este contexto, Evo Morales y el gobierno del MAS se encuentra al medio de la encrucijada: por un lado, apostando por el reconocimiento de los pueblos originarios, indígenas y campesinado, y por otro lado, apostando por la construcción de un Estado fuerte y omnipresente. Esta construcción del Estado, debido a su fuerte presencia, no deja lugar a las formas de organización social y política indígena. Está por ver cómo evoluciona el conflicto en Bolivia los próximos años. Pero creemos que es mucha la resistencia y las luchas que vienen protagonizando, desde hace siglos, los pueblos originarios en esta región, y es mucha la rabia contenida durante tantos años de represión y sometimiento a otras formas de pensar, de organizarse y de ver el mundo y son muchos/as las que están dispuestas a resistir, a luchar y a no dejarse vencer.

El derecho a la cárcel...

Brians II, abril de 2009

Amadeu Caselles

Como la mayoría ya sabréis, desde el día 20 estoy de nuevo en huelga de hambre por la farsa que han mantenido durante estos últimos 7 meses, por los carceleros o mejor dicho, por los sicarios del estado español y catalán que me mantienen secuestrado incumpliendo sus propias leyes.

Todos sabemos que tenemos dos clases de justicia, la de los ricos y la de los obreros. Para los ricos se aplica su constitución fascista y más en concreto, los artículos 10-14-15-24 y 25. Hablan de la dignidad y de derechos inviolables, las normas relativas a los derechos fundamentales y a las libertades que la constitución reconoce en conformidad con la Declaración Universal de Derechos Humanos y los tratados y acuerdos internacionales sobre las mismas materias ratificadas por España. También hablan de que todos somos iguales ante la Ley. Nada más lejos de la realidad. Todos tenemos derecho a la vida y a la integridad física y moral, sin que en ningún caso puedan ser sometidos a torturas, ni a penas o tratos inhumanos o degradantes. Se garantiza la libertad ideológica. Se garantiza la presunción de inocencia, y por último, las penas privativas de libertad estarán orientadas hacia la reeducación y reinserción social. Pero todo esto es cara a la imagen internacional de un estado fascista como es el catalán y español.

En los últimos tiempos, hemos visto como han quedado al descubierto mossos d'esquadra, policía nacional y guardia civil, por torturas, corrupción, trata de blancas, extorsión y tráfico de drogas; pero curiosamente, en un colectivo tan grande como es el de las cárceles y sus carceleros, y no me refiero sólo a los que llevan uniforme, sino desde los cargos políticos hasta el último miembro de los equipos de tratamiento, no hay ni torturadores, ni corruptos, ni traficantes, ni nada por el estilo. En apariencia son perfectos, son perfectos porque funcionan como lo que son, una familia mafiosa que no permite que salga nada a la luz pública, ni tampoco permite que nadie entre en este mundo tan oscuro y pueda ver la realidad. ¿Quién controla a estos mafiosos? La respuesta es sencilla, nadie. Peor, este es un problema que nos toca a todos y cuando digo a todos, me refiero a los que pertenecemos a los de segunda clase, porque los ricos no tienen problemas, para el resto es un problema ya que todos podemos ver como en los últimos años, todas las leyes son represivas y por lo tanto cualquiera de vosotros puede ser el próximo en engordar las cárceles.

La solución está en vuestras manos con acciones en contra de este estado fascista y, a nivel internacional, manifestarse cada cual como crea más conveniente delante de todo lo que simboliza Catalunya y

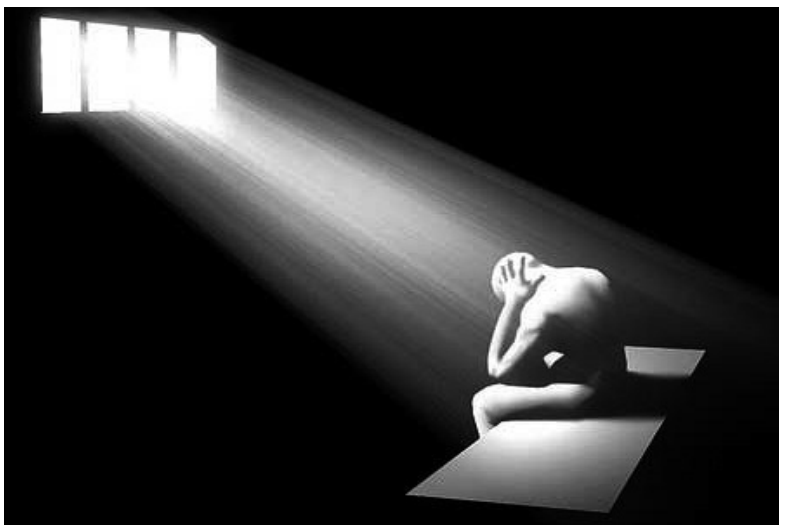

España como estado fascista que vulnera los derechos humanos de manera sistemática.

Por mi lado como protesta por mi situación de secuestro que estoy padeciendo, pongo de nuevo mi vida en juego hasta mi libertad. Por último, quiero aclarar dos puntos por los que me puse en huelga de hambre en junio del 2008 y por los que acusé, en abril del mismo año, de falsear informes que fueron remitidos al J.V.P. nº1 y a la propia Audiencia de Barcelona, por el equipo de tratamiento de la cárcel de Quatre Camins. El primero fue porque me acusaban de un quebrantamiento que nunca existió, y el segundo porque me acusaron de politoxicómano, cosa que es completamente falsa. Por estos hechos los acusé públicamente de cometer el delito de falsedad en documentos.Salud y anarquía.Amadeu casellas Ramon, actualmente secuestrado en la cárcel catalana de Brians 2.
Día 14-04-2009. Martorell.

El ministerio de justicia aprueba la reparación y reconocimiento a Lluís Companys.

Manresa, abril de 2009

Juan Busquets

El Ministerio de Justicia ha aprobado una reparación y reconocimiento personal al presidente Lluís Companys, fusilado en Montjuïc el 15 de octubre de 1940, tras analizar la solicitud de su nieta, María Luisa Gally, acogiéndose a la ley de la memoria histórica. Junto con esta petición, había otras 41 solicitudes. Ese reconocimiento no significa que se vaya abrir el procedimiento de anulación del juicio. Se trata de un reconocimiento del derecho individual de reparación moral. Ello no da lugar a una reparación o indemnización económica por parte del estado.

Para que no haya equívocos, la vicepresidenta María Teresa Fernández de la Vega dejó claro "que los familiares de Companys podrán seguir los trámites que crean más oportunos para lograr la anulación del consejo de guerra, aunque el gobierno no les acompañará". Con estas palabras daba por finalizado el compromiso del gobierno con respecto a la ley de la memoria histórica.

A continuación como último recurso queda el Tribunal de Casación, que examinará la aportación de pruebas y circunstancias que fundamenta la petición de la familia, aconsejada por Joan Saura (Consejero del Interior de la Generalitat) No obstante, sea cual fuere el resultado de la revisión, el juicio de Companys, con arreglo a lo dispuesto por la ley de la memoria histórica, en ningún caso será anulado.

Considero una vejación para las víctimas tener que solicitar una reparación y reconocimiento personal sólo para obtener un certificado de buena conducta. Personalmente no necesito un aval del Ministerio de Justicia que no sirve de nada. El certificado que me dieron cuando salí en libertad del penal de Burgos, después de cumplir "veinte años de prisión," me basta. Por consiguiente, para mí el documento del Ministerio de Justicia no tiene ningún valor jurídico ni tan siquiera moral, seguramente lo tendrá para acallar la conciencia de los juristas que han perpetrado esta grotesca ley.

Si se obtuviera, como reclama el Gobierno de la Generalitat de Catalunya, la hipotética anulación del juicio de Companys, cosa improbable, sería injusto y discriminatorio para las otras víctimas que fueron fusiladas o condenadas a largas penas de prisión. Es un mal principio hacer diferencias de trato entre las víctimas, muertas o vivas. La única solución, y no hay otra, es anular todos los juicios sin excepción. Sin necesidad de recurrir para alcanzar este derecho a una oscura revisión, ya que es tanto como admitir que los Consejos de guerra sumarísimos del franquismo eran legales.

En consecuencia la ley de la memoria histórica aprobada es contraria al derecho internacional. El Comité de los Derechos Humanos de las Naciones Unidas pone en evidencia el modelo español de transición a la democracia e insta a España que los tribunales puedan perseguir sin impedimento los crímenes del franquismo. Zapatero juzga que la visión de Naciones Unidas a este problema es errónea y no corresponde a la realidad. "Por este motivo no iba incluir la supresión de los juicios del franquismo por razones tanto jurídicas como políticas, ya que pretende ser una norma heredera de la transición y del espíritu de concordia entre los Españoles". Con esta definición quedaba claro que Zapatero por razones que él sabrá se inclina más bien a favor de los verdugos que de las víctimas.

Mientras tanto para mantener las reglas del juego de la transición, los derechos de las víctimas son pisoteados sin miramiento, este inicuo proceder de la Comisión ha sido nefasto para nosotros, por conllevar una política reaccionaria, sin la más conciencia moral. Sólo hay que recordar la actitud de la Comisión con respecto a la memoria histórica, cada vez que sacaban de la manga un nuevo proyecto ley era para mancillar la dignidad de las víctimas, y finalmente quedó todo casi igual que estaba antes, sin resolver absolutamente nada, que en definitiva es lo que pretendían.

Algunos de aquellos proyectos fueron suprimidos para ser reemplazados por otros no menos descabellados. Como ocurrió con la nombrada "Ley de las víctimas del franquismo" que no permitía la publicación de los nombres de los verdugos que los condenó. ¡Qué barbaridad! ¡Hasta ahí podíamos llegar!

Por tanto los crímenes del franquismo no han prescrito, que yo sepa, ni prescribirán nunca, la reconciliación de los españoles sólo puede lograrse con justicia y no con marrullerías.

El transvasament del Segre o el conte de les estaques

Prats i Sampsor, abril de 2009

Un indígena pirinaico

La Cerdanya, un altiplà pirinenc de terres fèrtils, regades pel riu Segre que no entén de fronteres ni en vol entendre, amb uns pagesos que han viscut del seu riu. Perquè la comarca no és verda ni perquè hi plou molt, sinó perquè mitjançant regs fets a mà han sabut aprofitar l'aigua convertint els camps en prats de pastura. Saben també que l'aigua s'ha de deixar córrer, doncs més avall també en cal. Aquesta seria la part bucòlica perquè aquí l'aigua també es fa malbé, amb neu artificial, jardins, camps de golf,...etc.

Però vet aquí que ara fa aproximadament un any, es va produir un fenomen que podríem qualificar de paranormal, ja que avui encara no s'ha trobat una explicació racional dels fets.

Es tracta de l'aparició d'unes misterioses estaques topogràfiques, quaranta exactament, en un prat del municipi de Prats i Sampsor al vell mig de la comarca, que simulaven un aixecament topogràfic d'alguna obra que marcava la seva direcció cap al túnel del Cadí. I potser, deien els més agosarats, cap a la gran metròpoli de Barcelona.

Però per investigar els fets ens remuntem a l'any 2005, quan al llavors conseller de Medi Ambient en Salvador Milà, se li va encarregar des del mateix govern de la Generalitat, un pla de contingència per a fer front a la sequera que es patia a Catalunya en aquells moments. En aquest pla, que va redactar l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i que contenia 34 actuacions, trobem que una d'elles no era ni més ni menys que una proposta de transvassament que pretenia agafar, a través d'una captació situada al riu Segre (al terme municipal de Prats i Sampsor), 1`5m3 per segon d'aigua que, mitjançant una canonada desmuntable i reversible, la portaria cap al túnel del Cadí, on soterrada per la galeria de serveis, sortiria per la boca sud del túnel abocant l'aigua a la conca del Llobregat i aportant així l'aigua a l'embassament de la Baells, per a garantir el subministrament d'aigua a la gran metròpoli, on es troben la majoria de votants de Catalunya. Això sí, només es faria en cas d'extrema necessitat i es desmuntaria de seguida que es solucionés el problema, cosa que no es creu ningú. Per sort per a tots nosaltres, poc després de la redacció d'aquest pla (que també contenia el transsvasament de l'aigua de l'Ebre que més tard es va executar) va ploure i aquest document va quedar enterrat entre el fang, sense que cap de nosaltres ens ho haguéssim ni tan sols imaginat.

Però l'amenaça de la sequera va tornar, i a l'abril del 2007 s'aprova el famós decret de sequera quan feia aproximadament un any que no plovia a Catalunya. El govern de la Generalitat li va encarregar al llavors conseller de Medi Ambient i Habitatge en Francesc Baltasar, un nou pla de contingència i aquest va rescatar del mig del fang, ara sec, aquell pla del 2005.

Amb la feina feta, en Baltasar se'n va anar cap a Madrid a veure a la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona. Recordem que el riu Segre és afluent de l'Ebre, que és un riu que travessa varies d'això que en diuen comunitats autònomes i, per tant la seva gestió és competència de l'estat espanyol mitjançant la Confederación Hidrográfica del Ebro, una entitat d'origen franquista (com la mateixa Agència Catalana de l'Aigua que prové de l'anterior, no ens enganyem!).

Però tornant als fets que ens ocupen, cap al novembre del 2007 el president del govern de la Generalitat, després de la trobada del Baltasar amb la Narbona, li diu al conseller que ordeni a l'ACA que hi vagin treballant, de manera que el dia 29 de novembre del 2007 en Baltasar i en Montilla ja tenen el seu llibret preparat de mesures extraordinàries a aplicar davant de la actual sequera, per evitar que un dia a la metròpoli s'obri l'aixeta i no hi surti aigua. Total que en Baltasar li presenta el pla de contingència a la ministra Narbona i aquesta li diu que tranqui, que s'acosten les eleccions generals i que les mesures no es poden fer públiques fins a després de les eleccions del 9 de març, imposant des del govern central un silenci absolut.

El 6 de març, justament tres dies abans de les eleccions generals, l'Artur Mas, líder de l'oposició a Catalunya, (qui planteja el transvassament del Roine que encara és més bèstia) diu que té la justificació que l'ACA havia encarregat la clavada d'estaques .

I per fi, el 31 de març, el president de la Generalitat, en Montilla, explica que si que és veritat que es preveia fer el transvassament del Segre. A corre-cuita, en Baltasar intenta justificar-ho dient que es captaria 1'5 m3/segon només quan l'embassament de la Baells estigués per sota del 20%, i sempre i quan per Prats passés un cabal mínim de 2'6m3 per segon, cosa que en l'últim any només havia passat disset dies. Tots els grups ecologistes i biòlegs no alineats, afirmen que és un desastre per qualsevol ecosistema fluvial captar tanta aigua de la capçalera d'un riu i canviar-la de conca.

Per sort durant el mes d'abril comencen les pluges abundants fins que Medi Ambient invalida el projecte de la captació de Prats.

De totes maneres, en algun calaix queda encara algun borrador d'aquest famós pla de contingència, que es converteix en la nostra espasa de Damocles i que davant de un ja per fi assumit canvi climàtic, ens pot caure a sobre en qualsevol moment.

Encara el passat mes d'abril, el conseller Baltasar va tenir la barra de sortir als mitjans de comunicació dient que tranquils, que amb les actuals pluges, els embassaments plens i la neu de les muntanyes, podrien passar tres anys sense ploure que Barcelona tindria l'aigua assegurada. Imagineu-vos tres anys sense ploure, collites perdudes, Catalunya cremant pels quatre costats degut els incendis forestals, però lo important és que quan a Barcelona obrin l'aixeta surti aigua i que quan toqui vagin a votar.

Caldria posar-se a pensar si realment el què no és sostenible són les grans metròpolis que han de créixer desmesuradament igual com creix el capitalisme per no ensorrar-se, i que necessitaran en un futur proper com ja estan demostrant, tota l'aigua, tota l'energia, tots els aliments i en general tots els recursos per a alimentar a la bèstia.

De totes maneres la màgia del conte de les estaques encara no s'ha trencat, ja que des de l'ACA i el Departament de Medi Ambient i Habitatge, tot i que admeten haver-nos enganyat, encara mantenen que no saben res de qui va plantar les estaques. Serà que hi ha una trama política darrera molt més enrevessada del que ens imaginem? o que hi ha treballadors que planten estaques sense cobrar? o que són tots una colla de mentiders? o que realment les estaques surten soles?

MAT, eòlica i sostenibilitat

maig de 2009

Pasqual Aguilar, No a la MAT

Al número 29 de la revista World Watch, Visión para un mundo sostenible hi ha un article que es titula "Evolución de las Emisiones de gases de efecto invernadero en España (1990-2007)", escrit pel director de l'edició espanyola, José Santamarta i per Fernando Rodrigo.

L'article assenyala la necessitat d'ampliar l'ús de les energies renovables i l'eficiència energètica. En aquest sentit, es deté a estudiar el comportament de l'energia eòlica com a factor que ha evitat l'emissió de 26 milions de tones de CO_2.

L'estudi ofereix anàlisis rigoroses i documentades. Però hi ha un moment en què els autors diuen: "Tenint en compte que l'energia eòlica planteja problemes de garantia de subministrament, s'ha d'intentar superar les dificultats d'integració de l'eòlica en el mix de generació augmentant les connexions amb la resta de la Unió Europea (UE) i el nord d'Àfrica (si no bufa el vent en un lloc, ho farà en un altre més distant)".

Heus aquí una afirmació a favor de les interconnexions elèctriques entre estats, un missatge que ja ha estat utilitzat per tractar de convèncer la població de la suposada necessitat de la línia de molt alta tensió (MAT) entre els estats francès i espanyol a través dels Pirineus catalans.

Sobta que des d'una publicació que vol difondre una visió sostenible del planeta s'escampi una idea que amaga la veritable cara de les interconnexions elèctriques.

La primera qüestió que haurien de plantejar-se Santamarta i Rodrigo és si una visió sostenible del món avui en dia pot acceptar un tipus de creixement basat en faraòniques infraestructures que tenen un greu impacte en el territori i les persones. Una perspectiva que s'orienti cap a la sostenibilitat ha d'anar més enllà de la mentalitat arrelada en un model de desenvolupament més propi dels temps franquistes. D'altra banda les frases que comentem impliquen una imatge insidiosa: els opositors a les interconnexions són un entrebanc per a la implantació de l'energia eòlica. Però, en una visió sostenible no cal preguntar-se per la manera més racional i respectuosa de desplegar aquesta energia renovable i reflexionar sobre la conveniència d'un model massificat que només té en compte el benefici immediat? Tot s'hi val per arribar a un desenvolupament significatiu de l'energia eòlica? No hauríem de tenir presents els costos directes i indirectes que representa la integració de l'eòlica dins del model centralitzat?

Si el que volem és millorar l'eficiència i disposar d'un model sostenible, el què cal fer amb l'energia eòlica i la resta de renovables és situar-les el més a prop possible del consum i així evitar les pèrdues (un 30% aproximadament). Per altra banda, ens venen les interconnexions com l'eina que permet aconseguir un subministrament segur, de qualitat i a un preu competitiu, però, els autors saben que entre un 40 i un 60% de la capacitat comercial previsible d'interconnexió entre França i Espanya es reserva al contracte existent entre Electricité de France (EdF) i Red Eléctrica de España (REE) ? Cal, per tant, que es facin públics tots els contractes que estan restringint l'ús de les interconnexions en tota la seva capacitat.

A partir de les dades consignades en l'informe anual de REE és una evidència que les interconnexions actuals mai no han servit fins ara per a l'ajuda mútua entre països, ni en cas de demandes punta ni en cas d'incidents.

La UE s'entesta a construir el mercat únic elèctric a partir de les interconnexions, però potser passa per alt que altres actuacions són més sostenibles, fiables i decisives per aconseguir aquest objectiu. En aquest sentit, és urgent iniciar la separació de la generació, la distribució i el transport. A França EdF controla els tres aspectes esmentats. A l'estat espanyol les participacions accionarials creuades entre generadors, distribuïdors i transportadors mostren clarament la seva interdependència. La UE recomana l'eliminació de posicions empresarials monopolístiques, però en els darrers anys assistim a tot de processos de fusió entre diferents empreses que configuren monopolis. Pel què fa a la lliure competència, la legislació europea està fracassant estrepitosament. Cada cop els consumidors estem més lluny de poder triar el nostre proveïdor d'electricitat. També se'ns nega la possibilitat de decidir i participar activament en un tema que implica el futur immediat del nostre entorn i qualitat de vida. Una visió sostenible del problema energètic ha de comptar amb els consumidors, no solament com a subjectes passius que paguen, callen i assumeixen els interessos de les èlits empresarials i dels seus tecnòcrates.

En conclusió, la visió de les interconnexions per part de l'edició espanyola de la revista World Watch és reduïda, li manca rigor i cau dins dels paràmetres de la dinàmica demolidora que significa la globalització.

La repartició del pastís a la Patagònia

Manresa, maig de 2009

nómadas del globo

La història de la Patagònia des de la invasió de la corona espanyola, és la història del saqueig, la usurpació i l'espoli d'una terra rica, tant humana com naturalment.

S'anomena Patagònia a l'extensa regió del sud del que avui es coneix com Argentina i Xile; des del Río Colorado fins a la Terra del Foc i d'oceà a oceà. El paisatge és desolador: pura estepa que neix a l'Atlàntic i que mor, al cap de centenars de quilòmetres, a les majestuoses parets de la serralada dels Andes, des d'on el sol s'amaga darrera el Pacífic. Una de les particularitats que la fa excepcional i tan verge és que per aquesta vasta extensió de terra corren infinitat de rius, llacs, llacunes i glaceres. És a dir, és una reserva d'aigua dolça immensa: el subsòl amaga minerals que, avui en dia i als països "rics", són molt valorats. A més de la poca quantitat de persones que l'habiten: la despoblació és tal que, actualment, per cada habitant hi ha més d'un quilòmetre quadrat de terra.

Tots els mites que s'han creat sobre la Patagònia com a "zona desèrtica i inexplorada", en realitat amaguen la verdadera realitat d'aquestes terres: l'explotació sistemàtica de les riqueses naturals que des de fa tant temps ha caracteritzat i continua caracteritzant aquesta regió.

Des de fa milers d'anys en aquestes terres habitaven i habiten diverses cultures, com són el poble Mapuche, el Tehuelche o els Ona (a la Terra del Foc), convivint en perfecte harmonia amb el medi. Llavors no existia, ni calia, ni volien cap balla d'espines ni murs de formigó que delimitessin propietats privades (en tant que no existia, culturalment, la noció de propietat). Tot i que els Mapuche van haver de combatre l'imperi Inca abans de l'arribada dels invasors transoceànics, va ser a partir d'aquesta que van començar els conflictes i les conseqüents resistències.

L'arribada dels espanyols al continent va suposar la imposició d'una cultura i una religió que res tenia a veure amb la dels pobles originaris. De nord a sud arrasaren amb tot el què es trobaren, usurpant i sotmetent als diferents pobles existents, fins que Pedro de Valdivia i les seves tropes van arribar a la Patagònia. La resistència que van oferir els Mapuche no l'havien trobat enlloc i, tot i la superioritat tecnològica en armes i en tropes, el ñizol toki (cap dels guerrers Mapuche) Leftraru juntament amb els seus pu peñi pu lamuen (germans i germanes), no sols van resistir als intents per part dels colonitzadors d'imposar i sotmetre a la cultura dominant, sinó que els van fer retrocedir, i mitjançant un Tractat els van obligar a reconèixer com a poble lliure i a respectar la frontera del Río Biobio i d'oceà a oceà. Aquesta frontera va ser respectada fins el 1879. En aquesta data ja s'havien creat els estats argentí i xilè, els quals passarien a ser (trencant el tractat que havien heretat dels espanyols) els nous invasors de la Patagònia.Tant la Campanya del Desert, 1879, com la Pacificació de l'Araucania, 1881, (resulta paradoxal els noms que van adoptar aquestes invasions. Desert? Com si no hi visqués ningú. Pacificació? Va ser una massacra!) tenien com a objectiu delimitar la línia de fronteres entre els nous estats, així com, almenys en el cas argentí, "sotmetre o desallotjar" els pobles originaris de la Patagònia. Els resultats van ser catastròfics per aquests pobles, els quals van patir el primer genocidi físic i cultural per part de l'estat.1

Un cop l'estat va entrar dins dels territoris que conformen la Patagònia va començar la repartició del pastís. Les terres van ser fiscalitzades (propietat de l'estat) i algunes es van vendre a preus baixíssims o bé es regalaven a inversors estrangers, molts dels quals eren anglesos. I és que per mantenir l'ocupació havien d'habitar la terra usurpada. Alguns de les persones que van rebre terres van fer fortuna molt ràpidament, com el cas de les famílies Menéndez-Braun i Menéndez-Behety que, en pocs anys, van acumular 1.376.160 hectàrees (xifra astronòmica que difícilment ha estat mai superada al món) a més de mines, bancs i altres negocis d'explotació de la terra. Un altre exemple és el cas de l'empresa anglesa "Argentine Southern Land Co" (Companyia de Terres del Sud Argentina), coneguda com a TASLCO ,que va rebre com a regal del govern argentí la propietat de gairebé un milió d'hectàrees al nord de la Patagònia. Aquesta companyia, de la mateixa manera que més de 50 empreses angleses, van explotar (i continuen explotant) la terra durant gairebé un segle, en condicions excepcionalment favorables (tenia dret a produir, importar i exportar sense pagar drets duaners, amb aranzels baixos, etc...), a més de la capacitat de controlar la premsa, influir sobre els governs nacionals, decidir tractats de rutes i ubicacions d'estacions ferroviàries, etc... Així es van crear els latifundis a la Patagònia; a base de la creació d'estàncies en el poder de poques mans i a base de l'aniquilació física de pobles originaris amb total impunitat (alguns propietaris pagaven per indígena mort).A la Patagònia, "els pobladors no han estat mai propietaris de la terra i els grans propietaris de la terra no han estat mai pobladors".2

Els anys 1920 són un altre capítol fosc i tràgic de la història de la Patagònia. En aquest període van succeir dues vagues obreres en les quals demanaven unes millores laborals molt bàsiques, les quals van ser reprimides brutalment donant pas a l'assassinat de centenars de treballadors, molts d'ells anarquistes. Tot això es va donar sota la "lógica de un sistema perverso, en el cual los estancieros latifundistas de la Patagonia, verdaderos instigadores e interesados en aniquilar a los huelguistas, presionaron al govierno de Yrigoyen y al ejército para que termine definitivamente con esos rostros sublevados".3

Passa el temps i el poder manté

Continua a la pàgina següent

Continua la pàgina anterior

la capacitat d'adaptació. Ara ja no es conforma amb la possessió de la terra sinó que li treu tot el suc que pot, explotant-la encara més. Durant els últims anys s'han continuat concentrant les hectàrees en mans de cada cop menys persones, amb el vist i plau dels governs nacionals i populars que durant tot el segle XX no han tocat mai les bases d'aquest gran imperi.

Actualment, a la Patagònia qui decideix són empreses com Repsol o Camuzzi; a tota la regió les empreses elèctriques (com Edersa que pertany a SAESA, que pertany a SEG de New Jersey, que pertany a Excelon, que pertany a...) venen el kilowatt a preus internacionals als habitants de la zona, molts dels quals no poden pagar els alts preus que fixen. En camps i supermercats segueix imperant "l'Anònima" (propietat dels Menéndez-Braun i Menéndez-Behety).
Altres multinacionals com la Benetton segueixen creixent sense cap control polític, fins al punt que, actualment, aquest grup empresarial concentra més d'un milió d'hectàrees usurpades als pobles originaris. Des del 1991, la "Compañia de Tierras del Sur Argentino" pertany a Lucciano Benetton, que la va comprar per un valor declarat de 50 milions de dòlars. Els interessos de Benetton en aquestes terres queden al descobert quan a l'any 1996 canvia els estatuts de la Compañia de Tierras per tal d'incorporar l'explotació minera com un dels seus objectius. Així, anys més tard el mateix grup empresarial crea l'empresa "Minera Sur Argentina S.A.", per explotar els recursos i jaciments de les "seves" terres. Els vertaders colors de Benetton no són els que es mostren als aparadors de les botigues del primer món. Benetton s'enriqueix a costa de la destrucció, desaparició i negació dels pobles originaris. Les terres que posseeixen a la Patagònia pertanyen al Territori Ancestral Mapuche. Ara ja no s'assassina els pobles originaris sinó que directament no se'n reconeix la seva existència, fet que comporta que venguin i comprin terres amb famílies vivint-hi a dins.Però on hi ha poder hi ha resistència.Són moltes i diverses les lluites que s'han donat (i es continuen donant) a la Patagònia en els darrers anys. En el cas de la lluita Mapuche, tot i ser ja una lluita històrica, és en els darrers anys quan s'accentua. Cada vegada són més les comunitats que s'identifiquen com a tal i es disposen a recuperar el seu territori ancestral. És el cas de la comunitat de Santa Rosa de Leleque, les terres de les quals són "propietat" de Benetton. Aquesta humil comunitat està recuperant 500 hectàrees, enfrontant-se cara a cara amb la gran multinacional italiana. A Neuquén, altres comunitats estant sentint en carn pròpia l'elevat cost del petroli, així com fins on són capaços d'arribar empreses com Repsol-YPF ,per tal d'explotar nous jaciments. Sigui qui sigui el winka (invasor, traïdor), són moltes les comunitats que s'organitzen per recuperar el seu territori.

El cas de les mines (sobretot d'or) és un altre dels exemples que ha generat resistències. Per extreure or d'una mina de lixiviació amb cianur es fa servir una enorme quantitat d'aigua que queda contaminada irreparablement. Tenint en compte els greus danys que causa la febre de l'or, són vàries les veus que s'alcen en contra d'aquest terrorisme ambiental. És el cas d'Esquel (Chubut) on, el què va començar com una simple trobada de veïns i veïnes indignades, s'ha convertit en un moviment popular que fins al moment està frenant l'explotació minera de la zona.

Algú deia que el sistema no moriria mai per una sola malaltia, sinó que més aviat seria fulminat per les picades de milions d'abelles. I les abelles s'estan organitzant.

1 Moyano, Adrián. Crónicas de la resistencia Mapuche. Bariloche: Ed. própia, 2007
2 Minieri, Ramon M. Ese ajeno sur. Un dominio británico de un milion de hectáreas en la Patagonia. Vietma: Fondo Editorial Rionegrino, 2006
3 Bayer, Osvaldo. La Patagonia rebelde. Edición definitiva. Buenos Aires: Planeta, 2007
4 Porras, Paula Virginia. Argentina: situación general de la minería metálica. Observatorio Latinoamericano de Geopolítica, 2007

TAV: más velocidad para la destrucción

Maig de 2009

AHT Gelditu!

Recientemente el Gobierno de Navarra aprobó el texto del protocolo que se firmará con el Ministerio de Fomento para la puesta en marcha del corredor ferroviario de alta velocidad Pamplona-Zaragoza presupuestado en más de mil millones de euros. El Gobierno de Navarra anticipará el coste de las obras en suelo navarro y no descontará este coste de la aportación navarra fijada por el Convenio Económico hasta dentro de dos años. Lo que obligará al Ejecutivo Foral ha embarcarse en nuevos préstamos para hacer frente a esta inversión.

Ante el anuncio de este acuerdo la clase política institucional aplaude aliviada. Sin embargo, ninguna de estas fuerzas pone en cuestión la necesidad de realizar esta macro infraestructura cuyas consecuencias son, como mínimo, muy debatibles.
El impacto medioambiental que supone es obvio por mucho que se quiera minimizar: una nueva cicatriz dividirá el territorio creando el efecto barrera; requerirá de cantidades ingentes de cemento cuya industria es una de la principales responsables de la emisión de gases del efecto invernadero; ocupará grandes extensiones de tierra; exigirá más explotación de canteras y la creación de más escombreras para la gran cantidad de tierras que debe remover... Para conseguir la aceleración de los trayectos, demanda crecientes cantidades de energía cuya base son centrales nucleares o térmicas como las de Castejón.

El coste de su construcción y mantenimiento es ingente. El gobierno habla de más de mil millones de euros, pero no es descabellado afirmar que se incrementará hacia más de 3.000 millones. Más aún teniendo en cuenta que su explotación comercial es deficitaria. Un enorme gasto que pagaremos entre todos.

El TAV solo unirá grandes capitales y será incapaz de reducir el tráfico por carretera. Ya que, dado el actual modelo productivo extendido por el territorio, este tráfico seguirá creciendo (13% anual), ya que estas líneas son incapaces de mover mercancía pesada, la mayoritaria en este tipo de transporte. Además, no reducirá los desplazamientos en coche que, en su mayor parte, se realizan a distancias cortas y medias.

¿Qué sentido tiene, pues, construir esta infraestructura tan impactante, inútil y cara que solo será usada habitualmente por una minoría de la población?
Por una parte, significa un nuevo impulso al negocio de la construcción tan querido por nuestras instituciones y necesitado de un creciente volumen de obras, más aún en la actual crisis inmobiliaria y económica. Un modelo que ya se ha demostrado completamente ineficaz para proporcionar unas condiciones de vida dignas para toda la población.

Por otra parte, la inversión pública en infraestructuras de transporte se presenta como motor imprescindible del crecimiento económico, aunque el transporte motorizado ha estado creciendo a un ritmo sensiblemente superior al ritmo de crecimiento, habiendo sido éste muy importante a lo largo de estos casi treinta años.

En este sentido las instituciones nos plantean un chantaje claro: o se construyen las líneas de alta velocidad o no se creará empleo y retrocederemos en el actual marco de competencia global. ¿Acaso no podemos poner en práctica otras formas de proporcionar condiciones dignas de vida que no pasen por la construcción de más infraestructuras de transporte, por ganar tiempo en los trayectos al precio que sea, por la exigencia de más crecimiento económico? ¿No está siendo evidente que el desarrollo de una minoría de la población mundial se construye sobre la aniquilación y saqueo del planeta, sobre la explotación, despojamiento y sufrimiento de la mayoría de la población? ¿No está siendo palpable que como sociedad nos vemos cada vez más dependientes e impotentes a la hora de tomar cualquier decisión colectiva sobre nuestras formas de vida? ¿No es cada vez más manifiesto que el sueño de felicidad basado en el aumento constante de las cuotas de consumo es un mito?

La crítica de esta macroinfraestructura supone la puesta en cuestión de valores incuestionables como la bondad del ir más lejos y más deprisa, con lo cual surge la necesidad de transportes más rápidos todavía para suprimir las nuevas distancias que se han creado. Supone la exigencia de poder decidir sobre nuestras formas de vida más allá del voto cada cuatro años y de los chantajes demagógicos que gritan que es irresponsable poner en entredicho la sumisión de nuestras vidas y nuestra tierra a las exigencias del negocio y el crecimiento económico, siempre necesario y por definición jamás logrado.

Existen más que suficientes razones para oponerse a la construcción del Corredor navarro de Alta Velocidad y a la Y vasca. Porque pararlo entre todos no es solo posible sino necesario. Porque la aceleración de este modelo, sumido en una ruina medioambiental, económica, social y política, nos aboca a mayores desastres y nos coloca en condiciones cada vez más dependientes e impotentes. Porque más, velocidad, producción, consumo, medios técnicos,... no siempre es mejor. Porque se hace imprescindible parar la destrucción.

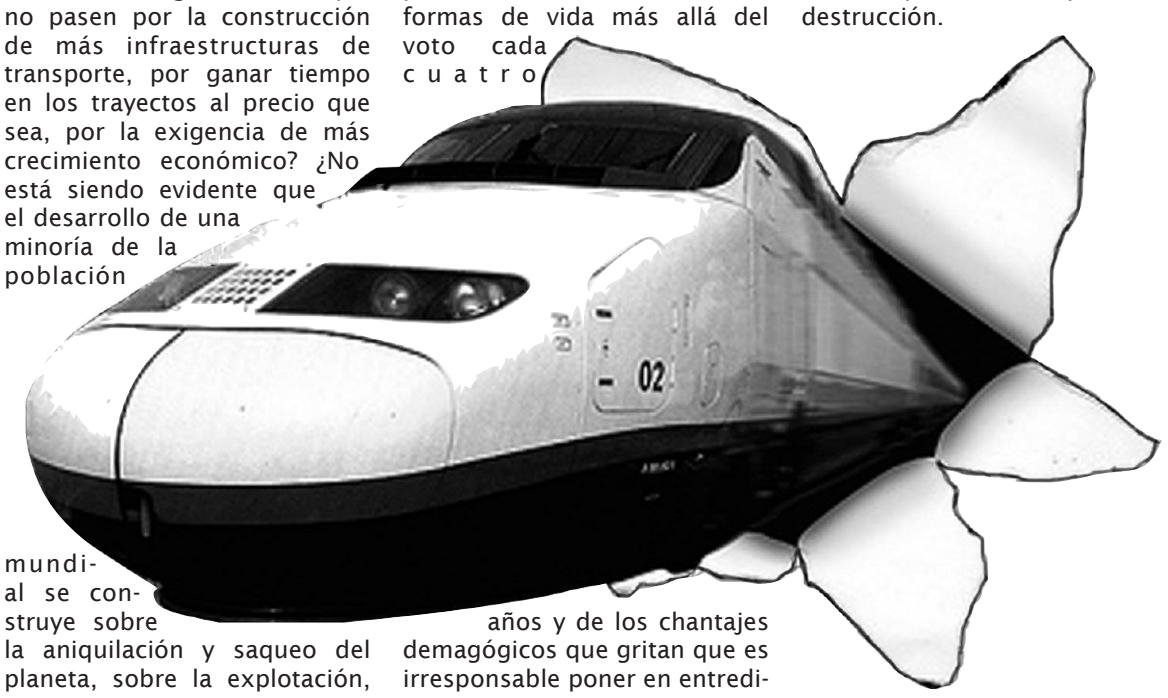

Agenda/ Breus

MAQUIS '09

6ª OFENSIVA CONTRA L'OBLIT (Comarques de Ponent) XII Marxa Homenatge als Maquis - Operació Reconquesta de la Memòria

Vilanova de Meià (La Noguera) Diumenge 28 de juny
A les 8,30 h matí trobada al Bar Cirera «Escaladors» (Ctra. S. M. Meià), per sortir a les 9h puntuals en cotxes fins al punt de partida de la Ruta Maquis i Guerra Civil comentada per la Serres del Montsec (búnquers Hostal Roig i Base Guerrillera del Pou Gel) de 4 a 5h de durada a peu, fent parada per dinar i presentació XII Marxa Homenatge als Maquis (Cal portar el dinar i el beure).
A la tarda al cementiri de S. Maria de Meià, col·locació d'una placa en homenatge als maquis caiguts per la llibertat, més tard visita al local de l'Associació de Joves de VdM (c/ Escoles, s/n), on hi haurà l'exposició de la xii Marxa Homenatge als Maquis i gaudirem d'un refrigeri i musiqueta.

Lleida (Segrià) Divendres 10 de juliol
Al Centre Social Autogestionat La Maranya (c/ del Parc,13 del casc antic)
A les 20,30 h presentació d'El Senzill: guerrilla i presó d'un maqui de Joan Busquets, a càrrec de Pep Cara del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i després xerrada-col·loqui amb Dolors Marín doctora en Història contemporània per la Universitat de Barcelona, especialitzada en la formació de la cultura llibertària.
Des del dia 1 de juliol al 10 de juliol, hi haurà l'exposició «12 anys de Marxa Homenatge als Maquis»
Tot seguit soparet popular amb pinxos i música punk-maquis.

Pont de Suert (Alta Ribagorça) Al Pavelló Poliesportiu (c/ del Parc, s/n)Dissabte 11 de juliol
A partir de les 16 h i durant tota la tarda exposició: «12 anys de Marxa Homenatge als Maquis»
A les 17 h presentació del llibre Maquis al Montsec, del Migdia francès a l'Aran i el Pallars (1944-1956), de Ferran Sánchez Agustí, a càrrec de l'autor, i posterior xerrada-col loqui. (es passarà un fragment de documental).
A les 19 h Concert 5è Maquis Rock amb els grups Gall Roig i negre (Calaf) i Duo Patetiko (Almacelles), després música ambient.
Amb servei de barra i sopar a càrrec de la Colla de Diablesses i Diables del Pont de Suert.
A les 22 h trasllat al Refugi pels apuntats/des (1*).
A la 1 h de la nit tancada de portes al poliesportiu.

Vall d'Aran al Refugi Boca Sud «Er Espitau de Vielha» S. Nicolau Diumenge 12 de juliol
8 h Esmorzar al refugi.
8.30 h Sortida del refugi: «Ruta maquis alta muntanya» comentada, de 4 a 5 h de muntanya (Pas entre l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran, per dalt del túnel).
14.30 h Dinar conjunt (2*).
17 h Cafè, copa i puro. Comiat i final de les jornades!

Les jornades són obertes i gratuïtes per a tothom.
(1*) Preu del refugi: 25 euros (dormir, esmorzar i dinar del diumenge). Hi ha 60 places. Cal inscriure's prèviament.
(2*) Els que vagin per lliure i vulguin venir també poden fer-ho. Cal inscriure's prèviament.
Més informació i inscriure's a: infotrinx@nodo50.org

Webs
www.myspace.com/collectiualestrinxeres
http://sindominio.net/marxa-maquis
http://moviments.net/maranya

Organitza
Col·lectiu a les Trinxeres i XII Marxa Homenatge als Maquis Col·labora: Associació de Joves VdM, Centre Social Autogestionat La Maranya, Colla de Diablesses i Diables de Pont de Suert.

Marxa Homenatge als Maquis
Dissabte i diumenge 25 i 26 de juliol a Berga i comarca. Mireu: www.berguedallibertari.org

Patum 09

Del dimecres 10 de juny al diumenge 14 de juny.
Es muntaran barres per finançar el *Pèsol Negre* i el nou projecte de ràdio lliure.

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALL-DAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca
Kafeta
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

HORARIS CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
C/ Del Balç num 4
Dissabtes tarda de 18:00 a 21:00
938216747

LADISTRI
Distribuidora de material antiautoritari C/ Puigterrà de Dalt
Dijous i divendres de 17 a 21h
Dissabte de 10 a 13h i de 17 a 21h

Tapien "Cal Okupi"

El passat dijous 16 d'abril "Cal Okupi", casa okupada situada al carrer Torre de les Hores de Berga va ser tapiada. L'immoble que es reivindicava com a casa okpuada feia la funció de vivenda. L'acció va ser realitzada de bon matí, quan els seus habitants no es trobaven a l'interior. Dins van quedar algunes de les seves coses. Desconeixem qui ho ha fet tot i que suposem que la propietat, ja que l'acció de tapiar una casa habitada al marge del procés judicial —sigui okupada o de lloguer— és il·legal, per tant pensem que no ho van fer les autoritats, tot i que insistim en que desconeixem l'autoria de l'acció. La casa que acabava de celebrar el seu primer aniversari havia patit aquest desembre l'atac de dos fatxendes locals fet que va comportar cert rebombori per l'afiliació d'aquests dos pocapenes a tres col·lectius suposadament "crítics" amb els sistema econòmic i polític actual —veure el pèsol negre número 41—. Amb aquesta clausura l'okupació reivindicativa de la comarca, a dia d'avui, queda aturada. Seguirem informant.

Resposta a l'article publicat al *Pesol Negre* 41 " A 30 años de la revolución sandinista "

L'article "A 30 años de la Revolución Sandinista" signat per "Una Sardina" i aparegut al pèsol negre número 41 ha obert un debat sobre Nicaragua. La resposta crítica de Txema Bofill titulada "El estadista Daniel Ortega frente a los obispos y los medios de comunicación golpistas" no la podem publicar en paper per una quesito d'espai però podeu llegir-la a: www.berguedallibertari.org/pesol-nou/?p=55

BagesLlibertari estrena nova adreça

El blog del BagesLlibertari ha canviat de domini, passant a formar part de la xarxa llibertària de weblogs entodaspartes.net. A partir d'ara ens trobaràs amb un format renovat a http://bagesllibertari.entodaspartes.net

Ressenyes

El convent del tèxtil – Biografies mínimes

Gerard Vilardaga Cunill
Edicions Albí. 2009

Bergaa, maig de 2009

dona

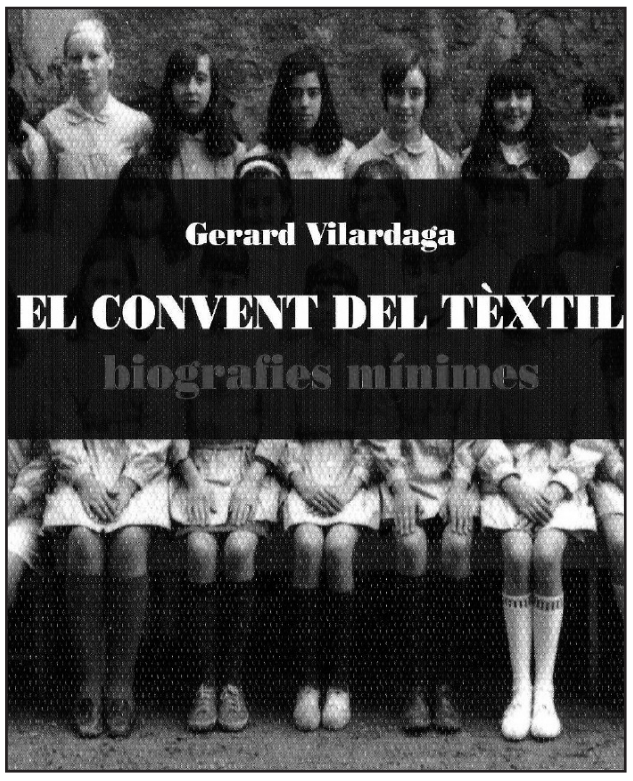

La construcció històrica està consagrada a la memòria de qui no té nom" Walter Benjamin.

D'aquesta manera comença el llibre de l'autor berguedà Gerard Vilardaga, "El Convent del Tèxtil – Biografies mínimes".

El convent de Cal Rosal (Berguedà), un edifici que des del 1887 fins al 1992 va albergar milers de dones obreres, és l'escenari principal d'aquestes pàgines. Però, el llibre també passeja pel conjunt de la colònia, un model social marcat pel paternalisme i pel control social.

Aquest projecte no pretén ser una novel□la ni un llibre històric, sinó la construcció històrica a partir d'algunes de les protagonistes que habitaren el convent de Cal Rosal en la seva etapa més activa. Veus femenines d'obreres, alumnes, monges, veïnes..., que ompliren de vida l'edifici.

El llibre es construeix en tres parts. Una primera part on diferents protagonistes es troben, parlen i expliquen les seves vivències. La segona, on l'autor amb la col□laboració de Roser Vila fa una síntesi històrica de la Colònia de Cal Rosal. I una tercera part, que és un CD que conté els relats de les dones entrevistades.
El llibre es caracteritza pel caliu i l'emotivitat, la història construïda per qui realment la va viure. L'autor simplement plasma sobre paper allò que moltes vegades ens passa per alt i retorna la història a qui pertany, una reciprocitat que costa de trobar actualment.

L'espigoladora i els espigoladors d'Agnès Varda

Barcelona - Ivars d'Urgell, abril de 2009

Gara

Avui dia, qualsevol persona pot fer cinema. O més ben dit, només cal tenir una càmera digital i, el més important, coses interessants per dir. Per dir amb imatges i amb so.
Agnès Varda, però, té molt més que això: vuitanta anys de vida dedicada al cinema. L'any 2000 estrena Les glaneurs et la glaneuse (L'espigoladora i els espigoladors), una recerca documental fascinant que la fa posar en contacte amb una sèrie de personatges que busquen i troben camins fora de l'engranatge d'una societat desmesurada.
Espigolant imatges a través de tot França amb la seva càmera digital, la seva recerca parteix de la voluntat de saber què passa amb tot allò que el nostre sistema rebutja, la quantitat enorme de residus que produïm cada dia. La imatge que pren per parlar-ne: el personatge de l'espigoladora, que recull els grans que han quedat al camp després de la sega, és a dir, els grans que no es vendran, la producció perduda. Agnès Varda ens mostra com aquesta pràctica aparentment anacrònica, plasmada en quadres de nombrosos pintors com ara Millet o Jules Breton, no només continua vigent i és emparada per la llei, sinó que ha donat noves formes d'espigolament en contextos més urbans: contenidors, abocadors de fàbriques, mercats i supermercats.

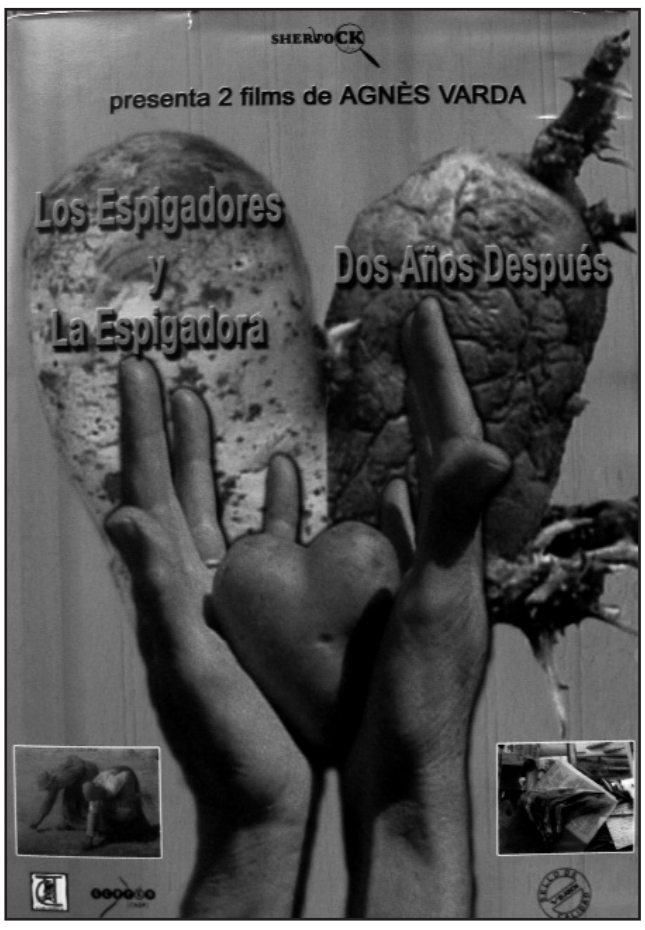

Darrere cada espigolador amb qui parla, s'hi amaga tot un món i unes raons ben diverses per fer-ho. Des d'un biòleg que s'alimenta de les restes del mercat de cada dia, que ven diaris als matins per a poder pagar el lloguer i fa de voluntari cada vespre fent alfabetització per a persones nouvingudes, fins a artistes que troben la inspiració en els objectes que la gent abandona als contenidors, fins a un cuiner de renom que va a espigolar de bon matí al camp per tenir els aliments més frescos i controlar d'on vénen, fins a un grup de joves sense sostre que espigola els aliments caducats de la sortida del supermercat malgrat els impediments que els posen.
Gent que espigola per necessitat, gent que espigola per plaer, gent que espigola per tradició, gent que espigola per ètica.
Aliments bons però caducats, objectes trencats però que es podrien arreglar, aliments frescos que sobren dels mercats, fruites que no s'han collit al camp, patates que llencen les fàbriques perquè no tenen la forma i la mida comercial... Tot el que rebutgem d'acord amb les lleis del mercat, tot el que és aparentment inútil, és el que recuperen els espigoladors i espigoladores com si fossin regals caiguts del cel. Varda els reivindica com a figures clau per a retornar el sentit al nostre sistema sense sentit.
Aquest no és només un documental sobre la gent que aprofita el que no té interès pel sistema perquè no aporta guanys de cap tipus. És una reflexió sobre l'engranatge d'aquest sistema, sobre què deixa de banda, començant per les persones.
Agnès Varda es filma les mans arrugades, plenes de taques; filma les patates de l'abocador, que no tenen la forma que han de tenir sinó forma de cor, que són massa grans o massa petites. I la seva càmera fa que les mans de vella, les patates deformades i grillades, es transformin en imatges de la més gran bellesa. Amb la càmera, Varda espigola, és a dir, retorna, ella també, el sentit a allò que filma, allò que és anormal, marginal, aparentment inútil; dóna presència a allò que existeix, però que la societat s'entossudeix a no veure; a allò que fa qüestionar el sistema.
L'espigoladora i els espigoladors és una recerca des d'una mirada molt personal, que vol fixar-se en el que ningú no es fixa. És un autoretrat i alhora és una reflexió sobre tot el que ha estat bandejat, sobre la indigència, sobre la vellesa, sobre què és la utilitat, sobre què és la normalitat.
És un gran elogi de la marginalitat, un cant a la bellesa dels marges del camí sense sentit de la nostra societat.

Humor/ Passatemps...

HORITZONTALS

1.Grup revolucionari musical de Celrà o (més llarg) grup folklòric berguedà.
2.Sona fort. Exclamació de l'esquerra independentista. Menú per a no vegans. La més llibertària.
3.En singular i del revés, "ni braços ni cames... a pedaços". Del revés, "elles la van a liar parda".
4.Mullada desordenada. També va perdre el maig del 37 (desordenat).
5.Del revés, quantitat de diners. En anglès i del revés, no tancar.
6.Inicials basques. Despullat. Vendetta. Consonant.
7.Policia en argentí. 1000.
8.Institut Català de la Salut. Les millors Pubilles.
9.Inici de negació. Del revés, beata berguedana de llengua bífida.
10. Del revés, extrem d'un membre. Nota musical.

VERTICALS

1.Príncep de l'Anarquia.
2.La més rodona. Revolta a les presons de Portugal, del revés.
3.Bassura intoxicadora. Del revés i en consonants, dit Panxo.
4.Toxina. La més llibertària.
5.Consonant. Vaca. Sense sentit.
6.Grup musical de Sants i Sabadell que vol dos dies de descans. Vigili.
7.Bodega amb nom d'anarquista.
8.Fes-me riure. Del revés, del tèxtil.
9.La més rodona. Els més dolents del món mundial. La que més sona.
10.Vist, clixat.

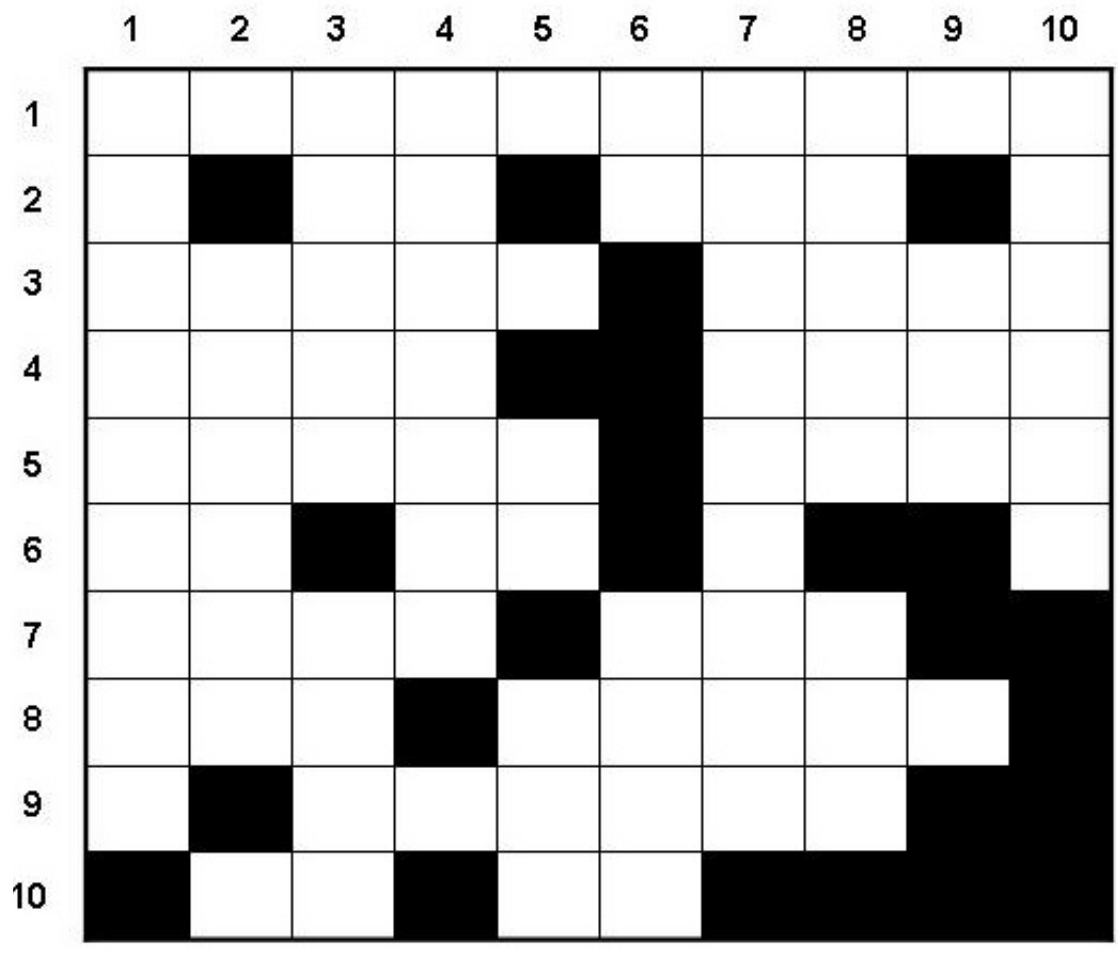

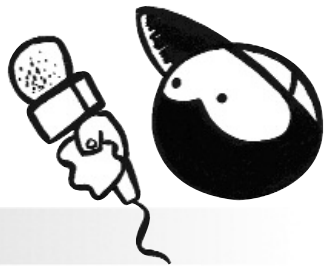

Parlem amb... Rachel, una treballadora sexual

Les treballadores sexuals són un dels col·lectius més estigmatitzats i que reben una violència directa com a treballadores per la dinàmica d'exclusió que porta implícit i explícit aquest treball. Aquest és un col·lectiu molt heterogeni amb diversitat de trajectòries que porten a aquesta activitat (voluntàries, per necessitat econòmica, per pressió social, per activisme,...). Aquesta entrevista realitzada per Leonor Silvestri i publicada a Periférica. Antimilitarismo anárquico presenta a una treballadora sexual i activista de violència sexual en el col·lectiu "World Without". Trobem interessant el seu punt de vista (com a treballadora sexual, immigrant i activista anarcoqueer, entre altres) vers les dinàmiques de violència que es creen en aquest àmbit i la crítica a les actuacions de les institucions estatals.

"Las instituciones que se encargan de la violencia sexual reproducen la colonización y la dominación que muchos de estos grupos ya han padecido"

Manresa, abril 2009

Columna Clitoriana

Quién y qué sois realmente?

Tengo varios nombres, generalmente soy Rachael, una trabajadora sexual que recibe en Australia un subsidio de desempleo, porque técnicamente estoy desempleadx desde siempre. Además soy poeta, preformer, okupa, activista de Violencia Sexual en grupos minoritarios y vegan (es decir no me alimento ni utilizo ningún elemento de procedencia animal y no creo en el especismo). Son muchas cosas que todas me remiten a lo mismo. Me considero una persona transgénero queer, trasciendo la idea del género. Experimento una sexualidad queer como componente de esta identidad: no siento atracción por ningún sexo en particular, sino por las individualidades de género de ciertas personas, especialmente las queer, que no se sienten ni varones ni mujeres, y puedo desplegar una gama de placeres sexuales contrahegemónicos no normativos, con un importante foco en la profilaxis que cuida a mis amantes porque practico una sexualidad responsable.

¿Y de dónde surge una individualidad tan sui generis?

Naci en un pueblo rural a 3 hs de Sydney, de mentalidad extremadamente cerrada, violento y lleno de prejuicios. Tuve que irme para vivir libremente y poder encontrar las propias categorías que me permitieran pensarme en función de mi deseo y placer, porque yo sabía dentro mío, que yo no era como mis padres pensaban: bisexual, ni tampoco gay, ni transexual, ni que "me iba a curar cuando creciera" como anhelaba mi madre. Provengo de una familia de clase media baja con 6 hijxs, católica y de procedencia irlandesa, y no tengo una relación realmente con ella. Como suele pasar, no pudieron ni entenderme ni contenerme ni me resultan personas interesantes. Mi vocación y mi identidad están ambas concebidas para cuestionar a la gente y para hacerme ver una persona temible, para poner en evidencia el deseo de lxs demás hacia esta forma de vida que es diferente a la que te propone el sistema.

¿Cómo llegaste a Buenos Aires?

Estoy viajando un poco por diversión después de haber trabajado mucho, pero también para encontrar grupos de políticas radicales y grupos queer y ver qué hacen en otros países. Acá he hecho contacto con Marlene Wayar y con Proyectil Fetal.

¿Elegiste ser trabajadora sexual?

Elegí dentro de la carencia de opciones: con esta pinta no podría trabajar de muchas otras cosas. Pero además estoy por la abolición del trabajo, y la manera en la que lo desarrollo mi labor me permite, en el primer mundo, tener tiempo libre y también hacer buen dinero, que de otro modo no podría tener. De todas formas, el trabajo sexual, aquí, en San Francisco y en Argentina, es siempre violento, aunque la manera en la que yo logro trabajar, por internet y sin un fiolo, es menos peligrosa, desde algún punto de vista, que una travesti peruana que hace la calle en el barrio de Constitución o una mujer en situación de prostitución en la Boca donde vivo. De hecho, acá ni se me ocurriría trabajar, no sabría cómo, no tendría seguridad. Sin embargo, tratar de cuantificar el peligro al cual las minorías oprimidas estamos sometidas es, a mi entender, un error que nos divide.

¿Qué tipo de activismo desarrollas en Australia?

Formo parte de un grupo de trabajo en Melbourne que se llama "A World Without" (www.worldwithout.org, aunque nuestra página no es lo mejor que tenemos...) , es decir "un mundo sin" y queda implícito "sin violencia sexual", pero también sin privilegios y tantas otras cosas que tienen que ver con el pensamiento anarquista. Trabajamos con las teorías del feminismo radical y del anarquismo con aquellas personas que por algún motivo no quieren, no pueden ser o no están consideradas por el Estado: inmigrantes ilegales, trabajadorxs sexuales, adictxs a las drogas, travestis, transgénerxs, grupos de pueblos originarios, entre otras tantas comunidades que no acceden a los derechos blancos, es decir privilegios de clase y de género. Asimismo, la psicología no es capaz de dar apoyo a estos grupos porque les considera "patalógicxs" a priori, más allá del daño puntual que hayan sufrido. Por otra parte, tampoco trabajamos con un modelo de víctimas y victimarios, sino de sobrevivientes, donde quien sobrevivió al ataque no siente que resuelva su situación enviando a nadie a la cárcel y haciendo que pague con su cuerpo una culpa. Para peor, las formas de poder dominante de las instituciones que se encargan de la violencia sexual reproducen la colonización y la dominación que muchos de estos grupos ya han padecido.

¿Cuánta gente trabaja en World Without?

De 20 o 30 personas, que solían trabajar aisladas como activistas en estas cuestiones de género y violencia sexual y nos juntamos de manera espontánea, para tratar de que se pueda hablar de la violencia sexual del mismo modo que se puede hablar de cualquier otra cosa, poder sacarla del silencio. Nuestro grupo es abierto, a las reuniones pueden venir quienquiera. Existen otros dos grupos similares en Australia, The Thunder Collective en Sydney y SCAR en Brisbane.

¿Cómo es el trabajo específico sobre la materia con el grupo?

En principios tratamos de visibilizar y concientizar el problema de la violencia sexual para generar entre comunidades un lugar seguro donde expresarnos sin que haya jerarquías de expertos, porque en definitiva quienes participamos somos todxs sobrevivientes. Participamos con nuestros talleres en cualquier festival donde encontremos la oportunidad, tengan que ver con nuestro trabajo o no, desde dar una charla en un recital hasta un encuentro por el calentamiento global. Hemos ido a escuelas a través de otras organizaciones que nos han invitado, esa es mi tarea. Y reunimos material del tema para luego volcarlo a publicaciones de todo tipo que sean accesibles al medio no académico y a los más jóvenes. También juntamos fondos y nos acercamos a otras organizaciones que nos puede ayudar en hechos puntuales, como por ejemplo médicos, sin la mediación policial.

En Argentina, especialmente las feministas, en especial las que trabajan con temas como la red de trato de personas y cuestiones de violencia sexual, hacen campaña reclamando legislación al Estado. ¿Ustedes tienen un enfoque feminista?

El feminismo en general, el institucional y el tradicional, ya no es tan radical en estas cuestiones y confía en informar a la policía, o trabajar dentro del marco del Estado y su legalidad con las instituciones. Nosotrxs trabajamos de manera diferente, no le decimos a la gente qué tiene que hacer, ni las conducimos, sino que la dejamos experimentar. También trabajamos con la Justicia Restaurativa y mediación, donde buscamos una justicia basada en las necesidades de una comunidad pequeña y sus sobrevivientes, para poder devolverle la capacidad y la potencia que les fueron arrebatadas a lxs sobrevivientes de violaciones, en especial. En todo el mundo la manera en la que la violencia sexual se conceptualiza y la manera en la que se presta servicio a lxs sobrevivientes excluyen a demasiadas personas, además de que trabajan con conceptos tales como la "verdad" o evidencias. La mayoría de las experiencias de ataques sexuales lato sensu no suelen ser reconocidas ni social ni institucionalmente, porque en general no pueden ser probadas bajo sus criterios y preceptivas. Creer que la justicia institucional puede controlar y resolver estos problemas es equivocar el punto. Las instituciones pertenecen a los privilegiados y confían en formas de control y no de empoderamiento de las personas que fueron atacadas. Más aun, la estructura policial te somete a pericias, pruebas, declaraciones, muestra de evidencia material empírica sin protección o contención, que te hace revivir la experiencia nuevamente.